

The rebels of 1894 and a visionary activist

Vollcer Kluge

The rebels of 1894 and a visionary activist

Vollcer Kluge

ABSTRACT. The article is dedicated to Pierre de Coubertin, the French public figure and initiator of the Olympic Games revival. He initiated free movement of athletes, embodied the idea of peace and made a proposal to restore the Olympic Games. Coubertin couldn't remember when he thought of reviving the Olympics, but ancient Olympia had always been "a place of nostalgia" for him. However, the path to his goal realization was not easy, the sensational idea of the revival of the Olympic Games did not always find feedback, and almost no one could understand the consequences and separate the idea of Coubertin from ancient views of the Olympic Games. The obvious difficulties and the loss of support failed to stop the visionary aristocrat, but prompted organization of large-scale events, including the Congress of 1894, which first considered the possibility of reviving the Olympic Games and the conditions for their restoration. "The project referred to in the last paragraph will rather be a pleasant expression of the international harmony to which we do not aspire, but simply envision. Restoration of the Olympic Games on the basis and in the conditions that meet the needs of modern life will gather representatives of the peoples of the world every four years, and one can think that this peaceful and polite rivalry will represent the best form of internationalism." More than once, Coubertin had to defend his idea in serious discussions, but ultimately it was agreed that the international games should be held every four years and include only amateur athletes with the exception of fencing. What made the Games a reality was the work of a prominent person. Pierre de Coubertin was a true seer. Low height, he was big on business.

Keywords: Pierre de Coubertin, Olympic Games, revivat, 1894.

П'єр де Кубертен – далекоглядний активіст

Фолкер К्लюге

АНОТАЦІЯ. Стаття присвячена французькому громадському діячу, ініціатору відродження Олімпійських ігор – П'єру де Кубертену. Він поклав початок вільному пересуванню спортсменів, втілював ідею миру і вніс пропозицію відновлення Олімпійських ігор. Кубертен не міг згадати, коли йому прийшло на думку відродження Олімпійських ігор, але стародавня Олімпія завжди була для нього «місцем ностальгії». Проте шлях до реалізації його мети був не простий, сенсаційна ідея відродження Олімпійських ігор не завжди знаходила відгук, майже ніхто не зміг зрозуміти наслідки і відокремити ідею Кубертена від античних поглядів на Олімпійські ігри. Очевидні труднощі та втрата підтримки не зупинили далекоглядного аристократа, а спонукали до проведення широкомасштабних заходів, серед яких був Конгрес 1894 р., де вперше розглядалося питання можливості відродження Олімпійських ігор і умов їх відновлення. «Проект, про який йдеться в останньому параграфі, стане швидше приємним виразом міжнародної гармонії, до якої ми поки не прагнемо, а просто передбачаємо. Відтворення Олімпійських ігор на основі і в умовах, що відповідають потребам сучасного життя, будуть збирати кожні чотири роки представників народів світу і можна думати, що це мирне чемне суперництво буде являти собою кращу форму інтернаціоналізму». Ще не раз приходилось Кубертену відстоювати свою ідею у серйозних дискусіях, проте було досягнуто згоди про те, що міжнародні Ігри повинні проводитися кожні чотири роки, тільки за участю спортсменів аматорського статусу за винятком фехтування.

Те, що Ігри стали реальністю, було справою видатної людини. П'єр де Кубертен – справжній провидець. Невисокий на зріст, він був великим у справах.

Ключові слова: П'єр де Кубертен, Олімпійські ігри, відродження, 1894.

On 23rd June 2019, the International Olympic Committee (IOC) celebrated the 125th anniversary of its foundation, which was announced on the eighth day of an international congress at the University of Paris - the Sorbonne¹. Originally called the Comité International des Jeux Olympiques, its purpose was to run the Olympic Games, whose rebirth was decided after a 'solar eclipse'² of more than, 1500 years.

The official address of the committee was an office at Rue de Saint-Honoré 229 in Paris, which the Union des Sociétés Françaises de Sports Athlétiques (USFSA)³ had rented. In reality, the 'IOC headquarters' was in the parental home of Pierre de Coubertin at 20 rue Oudinot. Its foundingfather also paid the remaining expenses out of his own pocket, which was to ensure the existence of the committee for a longtime.

It all began with a young aristocrat who was just about to do his A-levels and was passionately interested in contemporary history. In his first autobiography, Coubertin admitted he was more affected by the constant failures of his native country than his contemporaries.⁴ He saw this in the fact that France had already experienced three monarchies, two empires and three republics in the course of the 19th century. The sheer number of different portraits adorning the coins of his country was symbolic of wounded national pride.

Coubertin renounced a career as a military officer, favoured by his parents, and began to study law and political science, which led to an encounter with the English education system. For the 20-year-old, it was an important moment when he came across the novel *Tom Brown's School Days*⁵. In it, Thomas Hughes tells the story of boyat Rugby School who meets the reformist educator Thomas Arnold. The headmaster of Rugby School from 1828 to 1841, Arnold sought to educate his students by including sports and community games for 'Christian gentlemen'. "I was confronted with something

Pierre de Coubertin, at the age of 30, as he prepared for the Founding Congress of the Olympics

Photo: IOC Archives/OSC

П'єр де Кубертен, у віці 30 років, під час підготовки до Установчого Конгресу Олімпіади

Фото: Архів МОК / ЦОІ

23 червня 2019 р. Міжнародний олімпійський комітет (МОК) відзначив 125-річчя від дня свого заснування, про що було оголошено на восьмий день Міжнародного конгресу в Паризькому університеті – Сорбонні [1]. Його початкова назва – Міжнародний комітет Олімпійських ігор (Comité International des Jeux Olympiques), а мета – проведення Олімпійських ігор, відродження яких було вирішено провести після «сонячного затемнення» [2] протягом більш ніж 1500 років.

Офіційною адресою комітету був офіс на вулиці Сен-Оноре 229 у Парижі, який був орендований Союзом французьких спортивних товариств (USFSA) [3]. Реально штабквартира МОК розташовувалась у батьківському будинку П'єра де Кубертена за адресою: вулиця Удино, 20. Його засновнику доводилося оплачувати різні витрати зі своєї власної кишені, що повинно було забезпечити існування комітету на довгий час.

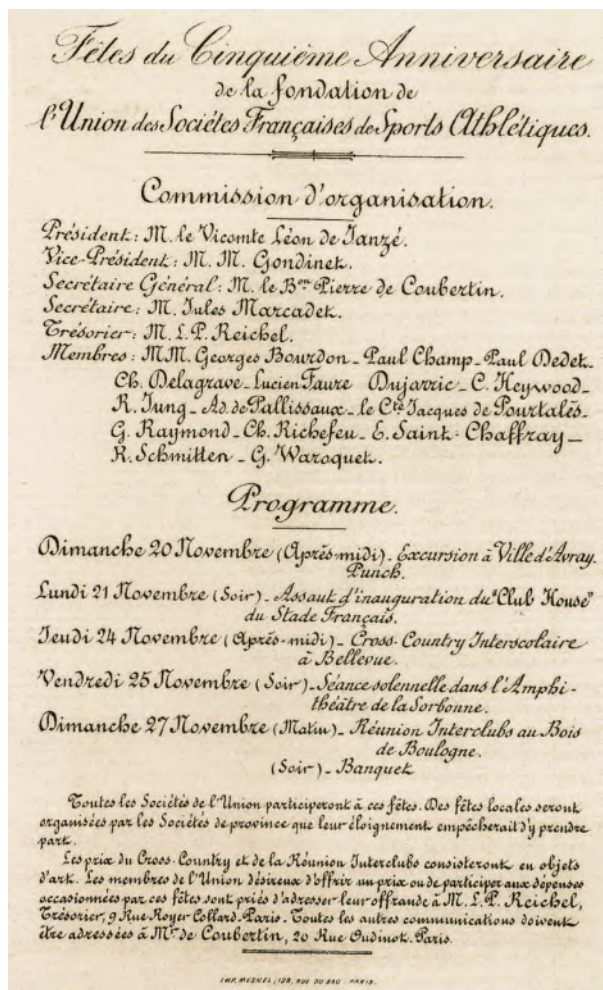
Усе почалося саме тоді, коли молодий аристократ збирався складати іспити і пристрасно цікавився сучасною історією. У першій автобіографії Кубертен визнавав, що постійні невдачі його рідної країни зачіпали його більше, ніж його сучасників [4]. Підтвердження цього він побачив у тому факті, що Франція вже пережила три монархії, дві імперії і три республіки протягом дев'ятнадцяти століть. Величезна кількість різних портретів, що прикрашають монети його країни, були символом зраненої національної гордості.

Кубертен відмовився від кар'єри військового, такої бажаної для його батьків, і почав вивчати право і політологію, що привело до знайомства з англійською системою освіти. Йому було 20 років, коли він прочитав роман «Шкільні дні Тома Брауна» [5]. У ньому Томас Хьюз розповідає історію про хлопчика в коледжі з Рєгбі, який зустрічає педагога-реформатора Томаса Арнольда. Арнольд – директор коледжу Рєгбі з 1828 по 1841 р., прагнув навчати своїх учнів на основі занять спортом і громадських ігор для «християнських джентльменів». «Я зіткнувся з чимось абсолютно новим і несподіваним – атлетичною освітою», – писав Кубертен [6].

Programme of the USFSA Five-Year Ceremony, which was celebrated on 25th November 1892 with a conference at the Sorbonne. For the first time, Coubertin voiced the idea of restoring the Olympic Games

Photo: IOC Archives/OSC

Програма п'ятиріччя ISFSA: церемонія, яка була відзначена 25 листопада 1892 р. конференцією в Сорбонні. Вперше Кубертен озвучив ідею відновлення Олімпійських ігор

Фото: Архів МОК / ЦОІ

completely new and unexpected, athletic education”, Coubertin wrote.⁶

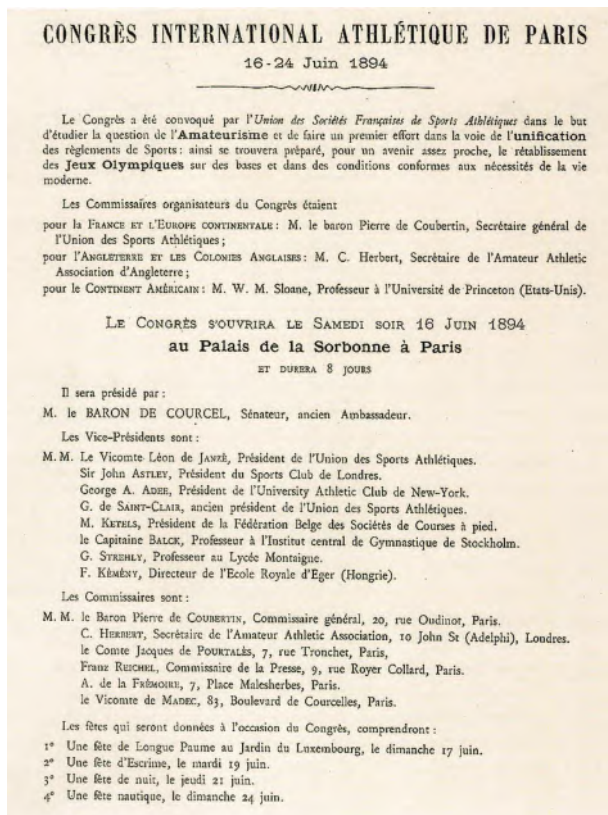
The book accompanied him on his first major journey to England in 1883 and on other occasions that he crossed the English Channel. He published the result of his studies in 1888 in his work *L'Education en Angleterre*.⁷ Financially independent, Coubertin pursued the ambitious goal of fundamentally changing the French education system and removing national barriers against all odds. As a model he had in mind the Anglo-Saxon public schools, where students organised their sports activities on an extracurricular basis and on their own initiative.

Coubertin was initially involved in founding student sports clubs and later as USFSA Secretary General. Another important step came in 1888 when he succeeded in the establishment of a committee with the rather cumbersome name ‘Comité pour la propagation des exercices physiques dans l'education’⁸. As president, he enlisted the former Minister of Education Jules Simon.

Книга супроводжувала Кубертена в його першій великій подорожі Англією у 1883 р. та тоді, коли він перетинав Ла-Манш. Він опублікував результати своїх досліджень у 1888 р. у роботі «Освіта в Англії» (*L'Education en Angleterre*) [7].

Фінансово незалежний, Кубертен амбітно прагнув докорінно змінити французьку систему освіти й усунути національні бар'єри незважаючи ні на що. Як зразок, він мав на увазі англо-саксонські державні школи, в яких учні організовували свої спортивні заняття на позакласній основі і за власною ініціативою.

Кубертен спочатку брав участь у створенні студентських спортивних клубів, а потім як генеральний секретар Союзу французьких спортивних товариств (USFSA). Ще один важливий крок був зроблений у 1888 р., коли йому вдалося створити комітет з досить громіздкою назвою «Комітет з пропаганди фізичних вправ в освіті» (*Comité pour la propagation des exercices physiques dans l'education*) [8]. Як президент він залучив до роботи в комітеті колишнього міністра освіти Жюля Симона.

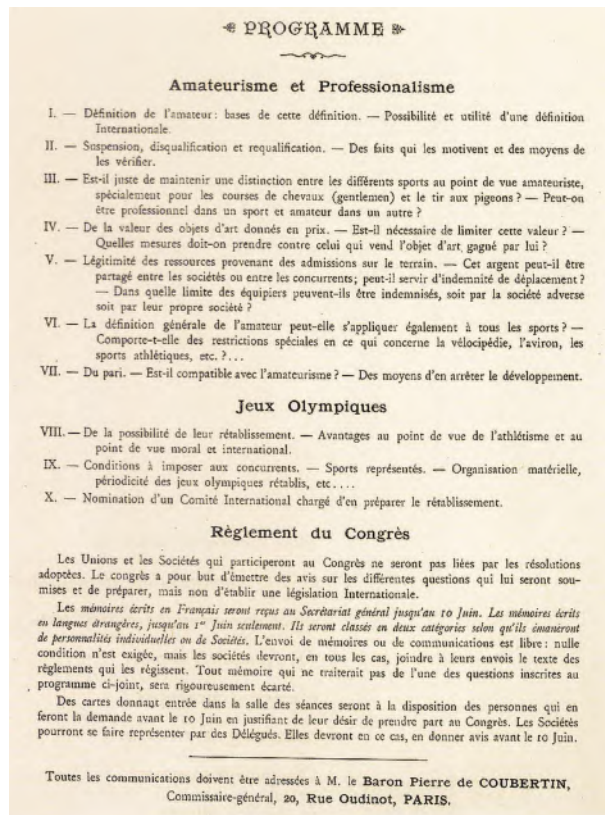

The beginning of 1894 programme sent for the International Athletic Congress of Paris- the name in those days. Half of the Vice-Presidents who had been announced did not attend. The congress, due to end on 24th June with a boating party, was overshadowed by the assassination of the President of France, Sadi Carnot

Photos: IOC Archives /OSC

The Paris Exposition Universelle of 1889 which was organised on the occasion of the 100th anniversary of the French Revolution offered a first opportunity to publicise this committee. Coubertin was assigned to organise a congress about physical exercise, which took place on 15th June at the School of Civil Engineering and which he incorporated in the school's sports competitions. Simon delivered a brilliant speech, while Coubertin gave an overview of his Anglo-Saxon studies. He had meanwhile continued this with a questionnaire campaign for the dissemination of the 'Arnold System' at British and American colleges and universities.

In addition to publicity, the congress brought him a multitude of new acquaintances that broadened his network. He met Captain Viktor Balck, chief instructor of military gymnastics and fencing at the Stockholm Central Institute of Gymnastics, who brought a team to demonstrate Swedish gymnastics on the eve of the congress. A defining event was an encounter with the 'Peace Friends', into whose circle he was introduced by Simon. They met immediately after the sports discussion, chaired by Frédéric Passy, who had founded the Peace League in 1867.⁹ Coubertin attended, and he also

Початок програми Міжнародного атлетичного конгресу 1894 р. в Парижі — назва, прийнята в той час. Половина з оголошених віцепрезидентів не була присутня. Конгрес, який мав завершитися 24 червня вечірком на човнах, був затьмарений убивством президента Франції Саді Карно

Фото: Архів МОК / ЦОІ

Паризька універсальна виставка 1889 р., організована з нагоди 100-річчя Французької революції, надала першу можливість оприлюднити існування цього комітету. Кубертену було доручено організувати конгрес з фізичної діяльності, який відбувся 15 червня в Школі цивільного будівництва, в якій він провів шкільні спортивні змагання. Симон виголосив блискучу промову, а Кубертен зробив огляд своїх англо-саксонських досліджень. Тим часом він продовжив цю кампанію за допомогою опитувальника з поширення «системи Арнольда» в британських і американських коледжах і університетах.

На додаток до гласності конгрес приніс йому безліч нових знайомств, які розширили коло його спілкувань. Він зустрівся з капітаном Віктором Бальком, головним інструктором з військової гімнастики і фехтування у Стокгольмському центральному інституті гімнастики, який привіз команду для демонстрації шведської гімнастики напередодні конгресу. Визначальною подією стала зустріч з «Друзями Миру», яким його представив Симон. Вони зустрілися одразу після дискусії на тему спорту під головуванням Фредеріка Пассі, який в 1867 р. заснував Лігу миру [9]. Присутній там Кубертен навіть написав короткий звіт, в якому назвав бокс «миротворцем» [10].

wrote a short report in which he described boxing as a "peace maker".¹⁰

In recognition of the organisation of the Sports Congress, the French Minister of Public Instruction sent Coubertin to the United States and Canada to study education systems at colleges and universities. From New York, he first went to New England in the autumn of 1889, where he presented his ideas about French physical education at the Boston Conference on Physical Training at the end of November.

Among his partners was Professor William M. Sloane, who had been President of the Athletic Committee of Princeton University since 1885 and whom he met in 1888 in Paris in the house of the philosopher and historian Hippolyte Taine.¹¹ Sloane, whose specialty was French history, enabled Coubertin to gain access to American universities. They became lifelong friends.

Coubertin travelled from the north to the south, and from there he went on to the east coast.¹² He was impressed by what he saw. There were exemplary sports facilities, which enabled the students to continue to train in their chosen sports in all seasons. He visited the hygienic facilities and admired the club sport scene with its multitude of competitions between the universities. He was surprised to find that women were also involved. Compared to his experiences in England, Coubertin generally found the American system more effective. He saw lower membership fees as one reason for this.

In his view, the Anglo-Saxon world at that time possessed a wealth of power that was greater than one generally wanted to admit. He saw its main source in the Arnold reforms, which enabled young people to leave school well prepared to apply the lessons they had learned to their future lives.¹³

When Coubertin returned from America at the end of December 1889, he had hope "that we are not taking the wrong path in following the direction that the study of English educational institutions has opened for us", as he wrote to the minister in the report. "Therefore let us pursue our reform, strengthened by the example of England and America. Let us attempt to implement the programme summed up in these words: sports and freedom."¹⁴

But before Coubertin wanted to popularise something that did not yet exist, he found it more important to internationalise sport. In his experience, there were only three driving forces in France at that time: first, necessity; second, fashion; and third, foreign competition. Since he considered the first two to be short-lived, only foreign competition remained. "There was the future. It was necessary to establish contacts between our young French athletics and those in other countries who were ahead of us on the path of physical training. However, these contacts had to take place regularly and be vested with a certain prestige. Didn't all

На знак визнання організації Спортивного конгресу міністр громадської освіти Франції направив Кубертена до Сполучених Штатів і Канади для вивчення систем освіти в коледжах та університетах. З Нью-Йорку він вперше відправився до Нової Англії восени 1889 р., де представив свої ідеї про французьке фізичне виховання на Бостонській конференції з фізичної культури в кінці листопада.

Серед його партнерів був професор Вільям М. Слоен – президент Спортивного комітету Принстонського університету з 1885 р., з яким він познайомився у 1888 р. в Парижі в будинку філософа та історика Іполита Тейна [11]. Слоен, спеціальність якого була історія Франції, дав можливість Кубертену отримати доступ до американських університетів. Згодом вони стали друзями на все життя.

Кубертен подорожував з півночі на південь, а потім відправився на східне узбережжя [12]. Побачене вразило його. Існували зразкові спортивні споруди, які дозволяли студентам продовжувати займатися обраними видами спорту в будь-який час року. Він відвідав санітарно-гігієнічні заклади і захопився клубною спортивною системою з безліччю змагань між університетами. Він був здивований, виявивши, що жінки також були залучені до занять спортом. У порівнянні з Англією Кубертен констатував, що в цілому американська система ефективніша. І більш низькі членські внески він розглядав як одну з причин цього.

На його думку, англосаксонський світ у той час мав більшу перевагу, ніж хотілося б визнати. Його основним джерелом були реформи Арнольда, які давали можливість молодим людям після закінчення школи бути добре підготовленими до того, щоб застосувати уроки, які вони засвоїли, у своєму майбутньому житті [13].

Кубертен повернувся з Америки наприкінці грудня 1889 р. з надією: «ми йдемо правильним шляхом, вивчаючи досвід англійських навчальних закладів», – як він написав міністру в своїй доповіді. «Тому давайте продовжимо нашу реформу, зміцнену на прикладі Англії і Америки. Спробуємо реалізувати програму, закладену в словах: спорт і свобода» [14].

Але перш ніж Кубертен хотів популяризувати те, що ще не існувало, він вважав більш важливим інтернаціоналізувати спорт. З його досвіду, у той час у Франції було тільки три рушійні сили: по-перше, необхідність; по-друге, мода; і, по-третє, іноземне суперництво.

Оскільки перші дві він вважав швидкоплинними, залишалося тільки іноземне суперництво. «Майбутнє закладено в цьому. Необхідно встановити контакти між нашою молоддю французькою атлетикою і атлетикою в інших країнах, які випереджали нас на шляху фізичної підготовки. Однак ці контакти повинні відбуватися регулярно і мати певний престиж. Хіба всі ці попередні умови не привели б до відродження Олімпійських ігор?» [15].

Коли Кубертен написав це, він не міг згадати, коли прийшло йому на думку вперше пов'язати цю необхідність з відродженням Олімпійських ігор. Але стародавня Олімпія завжди була для нього «містом ностальгії». Олімпійські ігри, проведені доктором Вільямом Пенні Бруксом у Мач Венло-

Coubertin made preparations for the congress in his Parisian home at 20 rue Oudinot, where the studio used by his father, a well-known painter, was also located

Кубертен готувався до Конгресу в своєму паризькому будинку за адресою: вул. Удіно, 20, де також знаходилася майстерня його батька, відомого художника

of these preconditions ultimately result in a revival of the Olympics?"¹⁵

When Coubertin wrote that, he could not remember when, in his mind, he had for the first time associated this need with the revival of the Olympic Games. But ancient Olympia had always been a "city of longing" for him. The 'Olympian Games' devised by Dr. William Penny Brookes in Much Wenlock, which Coubertin visited in 1890, and the German excavations from 1875 to 1881 also served as inspiration. "Germany had brought to light what remained of Olympia, why should not France succeed in rebuilding its splendors?" he wondered.¹⁶

On 25th November 1892, Coubertin saw the hour had come to play a role in sport at an international level. The opportunity presented itself on the occasion of the fifth anniversary of the USFSA, which was celebrated with a conference at the Sorbonne. After lectures on physical education in antiquity and the Middle Ages¹⁷, Coubertin focused on the modern world. For him it was not utopic to believe in progressive re-education in the case of war. He claimed: "It is dear that the telegraph, railways, the telephone and passionate research in science, congresses and exhibitions have done more for peace than any treaty or diplomatic convention."¹⁸ He ended his lecture with the words:

ку, які Кубертен відвідав у 1890 р., і німецькі археологічні розкопки з 1875 по 1881 р. також зробили чималий внесок у це натхнення. «Німеччина явила світу те, що залишилося від Олімпії, чому б Франції не досягти успіху у відновленні її пишноти?» – міркував він над цим питанням [16].

25 листопада 1892 р. Кубертен побачив, що настав час зіграти свою роль у спорті на міжнародному рівні. Можливість з'явилася з нагоди п'ятої річниці USFSA, яка була відзначена конференцією в Сорбонні. Після лекцій з фізичного виховання за часів античності і середньовіччя [17], Кубертен зосередився на сучасному світі. Для нього не було утопією вірити в прогресивне перевиховання у разі настання війни. Він заявив: «Ясно, що телеграф, залізниці, телефон і бурхливі дослідження в галузі науки, конгреси і виставки зробили більше для людства, ніж будь-який договір або дипломатична конвенція» [18]. Він закінчив свою лекцію словами:

«Давайте направимо за кордон веслувальників, фехтувальників, бігунів і тим самим покладемо початок вільному пересуванню спортсменів, з допомогою якого у кровотік старої Європи вилетіть ідея миру. Це дозволить мені, користуючись вашою підтримкою, внести пропозицію про відновлення Олімпійських ігор, реформованих відповідно до вимог сучасності» [19].

Let us export rowers, runners and fencers; there is the free trade of the future, and on the day when it is introduced within the walls of old Europe the cause of peace will have received a new and mighty stay.

This is enough to encourage your servant to dream now about the second part of this programme; he hopes that you will help him as you helped him hitherto, and that with you will be able to continue and complete, on a basis suited to the conditions of modern life, this grandiose and salutary task, the restoration of the Olympic Games.¹⁹

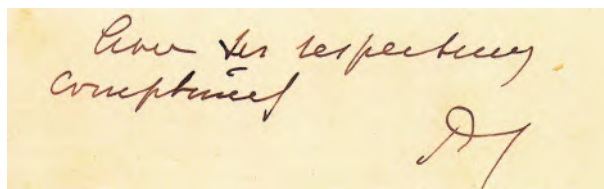
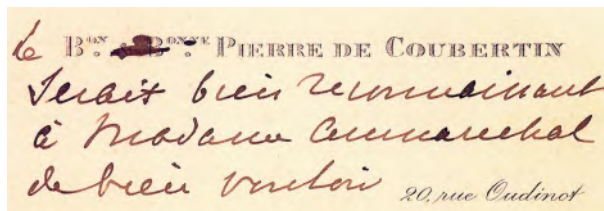
NEITHER AMERICA NOR LONDON COULD DISCOURAGE COUBERTIN

What Coubertin had thought was sensational news, was in reality met with no response. The auditorium applauded, but no one was able to grasp the implications and separate Coubertin's idea from the forms of antiquity. When leaving the hall, some asked what he meant by the 'revival' of the Olympic Games. They understood the term only symbolically. You could perhaps imagine such a project as a play, but not in sporting reality. Others joked and inquired whether women would be allowed and whether general nakedness would be compulsory.²⁰

The next spring came without Coubertin's proposal reaching the public. Since nothing happened, he resorted to a trick. He recalled that Adolphe de Pallisaux, who published the journal *Les Sport Athletiques*, had some time before proposed the convening of an international congress to discuss the amateur rules, but that the idea had been shelved. Together they dug up the paper again, and this time - on 1st August 1893 - the USFSA Presidium agreed to host a congress under the motto 'Congrès international de Paris pour l'étude et la propagation des principes d'amateurisme'²¹. The time was set for June 1894.

To prepare, three plenipotentiaries were appointed: Charles Herbert, the Secretary of the Amateur Athletic Association (AAA) for Great Britain and its colonies, and Sloane for America. France and continental Europe were to be handled by Coubertin, who was again sent to 'New World' on behalf of his government in September 1893 - this time as a member of a team of educators at the World's Fair in Chicago. Unfortunately, it was too late to be able to participate in the International Congress of Education, which took place at the end of July and at which he was listed as a speaker.²²

After visiting the Columbian Exposition, Coubertin crossed the United States for the second time. In particular he wanted to advertise his plans at the universities. From Chicago he went via Denver to California. He went on to Texas, Louisiana, Washington DC and back to New York, in order to take a three-week break with Sloane in Princeton.²³

One of Pierre de Coubertin's business cards, which he signed, as was his custom with the abbreviation 'PdC'

Collection de Navacelle, Collection Rudiger Fritz

Одна з візитних карток П'єра де Кубертена, яку він зазвичай підписував абрєвіатуру «PdC»

Колекція де Навасель, колекція Рудігера Фріца

НІ АМЕРИКА, НІ ЛОНДОН НЕ МОГЛИ ЗБЕНТЕЖИТИ КУБЕРТЕНА

Те, що Кубертен вважав сенсаційними новинами, насправді не зустріло відгуку. Глядацька зала аплодувала, але ніхто не зміг зрозуміти наслідки і відокремити ідею Кубертена від подій давнини. Виходячи із зали, дехто запитував, що він мав на увазі під «відродженням» Олімпійських ігор. Вони розуміли цей термін тільки символічно. Можливо, вони могли б увявити собі таку гру у вигляді проєкту, але не в спортивній реальності. Інші жартували і питали, чи будуть допущені жінки і чи буде обов'язковою загальна нагота [20].

Наступна весна пройшла без пропозицій Кубертена, які б стали надбанням громадськості. Оскільки нічого не сталося, він вдався до хитрощів. Він нагадав, що Адольф де Палліса, який видавав журнал «Атлетичний спорт» (*Les Sport Athletiques*), деякий час потому пропонував скликати міжнародний конгрес для обговорення аматорських правил, але ідея була відкладена. Разом вони знову повернулися до цієї ідеї, і на цей раз – 1 серпня 1893 р. – Президія USFSA погодила провести конгрес під гаслом «Паризький міжнародний конгрес з вивчення і поширення принципів аматеризму» [21]. Датою проведення було обрано червень 1894 р.

Для підготовки були призначені три повноважних представника: Чарльз Герберт, секретар аматорської атлетичної асоціації (AAA) для Великої Британії та її колоній, і Слоен – для Америки. Францією і континентальною Європою повинен був займатися Кубертен, якого знову відправили в «Новий світ» від імені уряду у вересні 1893 р. – на цей раз як члена команди викладачів на Всесвітній виставці в Чикаго. На жаль, було вже надто пізно брати участь в Міжнародному конгресі з освіти, який відбувся у наприкінці липня і на якому він мав бути доповідачем [22].

Thanksgiving Day 1893: football match between Princeton and Yale Universities at Manhattan Field in front of 25,000 spectators, including Pierre deCoubertin. Another 20,000 fans watched the game from the neighbouring Dead Head Hill

Photo: The UT History Corner

День Подяки 1893 р.: футбольний матч між університетами Принстона і Єля на Манхеттенському полі у присутності 25 тис. фанатів, серед яких був П'єр де Кубертен. Інші 20 тис. фанатів спостерігали за грою із сусіднього пагорба Дед Хед

Фото: UT History Corner

On Thanksgiving Day, the two attended the annual football match between Princeton and Yale Universities at Manhattan Field, where the Princeton 'Tigers' celebrated their first win in ten years against their rivals with a score of 6-0.

Although Coubertin did not see much value in the harsh American national sport, it was an unforgettable experience for him to sit among 25,000 excited spectators and some 20,000 fans on the neighbouring Dead Head Hill.²⁴

Previously, on 27th November-1893, Sloane had invited Coubertin to lunch at the New York University Club and met a series of "most influential" people²⁵, to win them over to participate in the Paris Congress. But this contact confirmed what he had already felt during the tour: American sport, in which the universities were in conflict with the Amateur Athletic Union (AAU), was not immediately won over. Therefore, Coubertin was content that they did not actually oppose him. His only ally remained Sloane, whose Olympic enthusiasm he knew how to increase.

He expected less support from Herbert. According to Coubertin, Herbert had only collected contacts in these years.²⁶ The Englishman was interested in the technical part of the programme, where as he considered the Olympic Games themselves as neither "viable nor useful".²⁷

Coubertin found even less understanding in Herbert's homeland. On 7th February, 1894 he attended a private dinner with "about six personalities" in the London Sports Club. President Sir John Astley, a prominent Conservative Member of Parliament and sports enthusiast, had invited guests to attend.

Після відвідування Колумбійської виставки Кубертен перетнув Сполучені Штати вдруге. Зокрема, він хотів прокламувати свої плани в університетах. З Чикаго він відправився через Денвер до Каліфорнії. Потім – до Техасу, Луїзіани, Вашингтону округ Колумбія і назад до Нью-Йорку, щоб зробити тритижневу перерву для зустрічі зі Слоеном у Принстоні [23].

У День Подяки вони побували на Манхеттен Філд на щорічному футбольному матчі між університетами Принстона і Єля, де Принстонські «Тигри» відсвяткували свою першу за десять років перемогу над суперниками з рахунком 6: 0.

Хоча Кубертен не бачив особливої цінності в суворому американському національному спорті, він отримав незабутні враження від перебування серед 25 тис. збуджених глядачів і ще близько 20 тис. фанатів на сусідньому пагорбі Дед Хед [24].

Раніше, 27 листопада 1893 р., Слоен запросив Кубертена на ланч у клубі Нью-Йоркського університету, щоб зустрітися з рядом «найвпливовіших» людей [25] з метою їх залучення до участі у Паризькому конгресі. Але цей контакт підтвердив те, що він уже відчув під час турне: американський спорт, в якому університети знаходилися в конфлікті з Аматорським атлетичним союзом (AAU), не був відразу ж завойований. Тому Кубертен був задоволений тим, що вони хоча б не чинили йому опору. Його єдиним союзником залишався Слоен, чий олімпійський ентузіазм він умів посилювати.

Ще меншої підтримки він очікував від Герберта. За словами Кубертена, всі ці роки Герберт тільки збирав контакти [26]. Англієць цікавився технічною частиною програми, вважаючи самі Олімпійські ігри «ні життєздатними, ні корисними» [27]. Кубертен знайшов ще менше розуміння на батьківщині Герберта. 7 лютого 1894 р. він був присутній на

Coubertin had received setbacks in both America and in London but this did not detract from his optimism. As soon as he returned home, on 15th January 1894, he sent a circular letter inviting people to the congress. The attached Princeton programme contained eight questions, of which the first seven concerned the amateur rules. The eighth question was:

*VIII. On the possibility of restoring the Olympic Games. – Linder what circumstances could they be restored?*²⁸

In his letter Coubertin, emphasised that in the case of the amateur rules, he considered reforms necessary to be discussed. As for point eight, he did not hurry. For he was still looking towards the turn of the century, which France wanted to celebrate in Paris with another World Expo. For this, Coubertin and the gym teacher Georges Strehly had already submitted a project for an Olympic Pavilion to the General Commissioner Alfred Picard.²⁹ But that did not figure in his circular. Rather, he wrote:

*The project referred to in the last paragraph would be the pleasing sanctions of international harmony that we are, as yet, in no way seeking to achieve, merely to prepare for. The reestablishment of the Olympic Games, on a basis and in the conditions in keeping with the needs of modern life, would be bring together, every four years, representatives of the nations of the world, and one is permitted to think that these peaceful, courteous contests constitute the best form of internationalism.*³⁰

As spring approached, the first difficulties became apparent: no trace of enthusiasm, and hardly anyone who offered support. Since only a few international sports federations existed at the time, Coubertin had to turn to clubs whose addresses had to be painstakingly obtained.³¹ Added to this were the problems with the Union des Sociétés de Gymnastique, whose former president Joseph Sansbœuf gave him early notice that the French Gymnastics Federation would withdraw if the Germans were to appear in Paris.³²

Since Coubertin did not want to organise the congress without their participation, he visited the German military attaché in Paris, Maximilian von Schwartzkoppen, who had no idea however about the sports scene.³³ In addition, Coubertin turned 21-years-old student Walther Bensemann, who had recently founded the Strasbourg Football Club. Bensemann advised him to contact the editor of the Berlin journal Sport und Spiel, John Bloch.³⁴

In fact, Bloch provided Coubertin with a variety of addresses, but this did not bring in a single participant. Even the late release of the programme produced no result.³⁵ Bloch did not publish it until 2nd June 1894, possibly because he did not want to compete with the International Sporting Association (ISA). This had recently been founded in London and had also adopted sports

приватній вечері за участю «приблизно шести персон» у Лондонському спортивному клубі на запрошення його президента сэра Джона Естлі, видатного члена парламенту від партії консерваторів і одночасно спортивного ентузіаста.

Хоча Кубертен зазнав невдачу як в Америці, так і в Лондоні, це не зменшило його оптимізму. Як тільки він повернувся додому, 15 січня 1894 р., він розіслав циркулярний лист із запрошенням на конгрес. Програма Принстона, що додавалася, містила вісім питань, з яких перші сім стосувалися аматорських правил. Восьмим пунктом було:

VIII. Можливість відродження Олімпійських ігор. – За яких умов вони можуть бути відновлені? [28].

У своєму листі Кубертен підкреслив, що в разі аматорських правил він вважає за необхідне обговорення реформи. Що стосується восьмого пункту, він не поспішав. Бо він все ще чекав переходу в нове століття – подія, яку Франція хотіла відсвяткувати в Парижі проведенням Всесвітньої виставки. Для цього Кубертен і вчитель фізкультури Жорж Стрелі вже представили проєкт олімпійського павільйону на розгляд Генерального комісара Альфреда Пікарда [29]. Але це не фігурувало в його листі. Він писав:

«Проєкт, про який йдеться в останньому параграфі, стане швидше приємним виразом міжнародної гармонії, до якої ми поки не прагнемо, а просто передбачаємо. Відтворення Олімпійських ігор на основі і в умовах, що відповідають потребам сучасного життя, будуть збирати кожні чотири роки представників народів світу, і можна думати, що це мирне і чемне суперництво буде являти собою кращу форму інтернаціоналізму» [30].

З наближенням весни перші труднощі стали очевидними: ніяких слідів ентузіазму і майже нікого, хто пропонував би підтримку. Оскільки у той час існувало лише кілька міжнародних спортивних федерацій, Кубертену довелося звернутися до клубів, адреси яких потрібно було ретельно виявляти [31]. До цього додалися проблеми з Союзом гімнастичних товариств, колишній президент якого Жозеф Сансбюф дав йому попереднє повідомлення про те, що Французька федерація гімнастики відмовиться від участі, якщо німці з'являться в Парижі [32].

Оскільки Кубертен не хотів організувати конгрес без їхньої участі, він відвідав німецького військового аташе в Парижі Максиміліана фон Шварцкоппена, який, однак, поняття не мав про спорт [33]. Крім того, до Кубертена звернувся 21-річний студент Вальтер Бенземанн, який нещодавно заснував Страсбурзький футбольний клуб. Бенземанн порадив йому зв'язатися з Джоном Блохом, редактором берлінського журналу «Спорт і Ігри» [34].

Фактично, Блох надав Кубертену безліч адрес, але це не додало ні одного нового учасника. Навіть пізній випуск програми не приніс результатів [35]. Блох не публікував її до 2 червня 1894 р. можливо тому, що він не хотів конкурувати з Міжнародною спортивною асоціацією (ISA). Вона була нещодавно заснована в Лондоні і також поставила собі за мету розвиток спорту. Блох став віце-президентом. З іншого боку, він запропонував Кубертену визнати його журнал «офіційним німецьким органом» [36].

promotion as its goal. Bloch had become Vice-President. On the other hand, he offered Coubertin recognition of his journal as an "official German organ".³⁶

Thus, Germany, which had a gymnastics association with half a million members, was not represented in

Таким чином, Німеччина, в якій гімнастична асоціація об'єднувала півмільйона членів, не була представлена в Парижі. Єдиним німцем, зареєстрованим як гість, був барон фон Рейффенштейн, друг Кубертена, що жив у Лондоні. Він вважав наміри Кубертена «найчудовими» [37].

Honorary Members of the Olympic Congress in 1894

- Leopold II** (1835-1909), King of Belgium
- Albert Edward** (1841-1910), Prince of Wales
- Gustaf** (1858-1951), Crown Prince of Sweden and Norway
- Konstantin** (1868-1923), Crown Prince of the Hellenes
- Grand Duke Vladimir Alexandrovich** (1847-1909), brother of Tsar Alexander III
- Dr. Stanislaus Ritter von Madeyski-Poray** (1841-1910), Austrian Education Minister
- Paul Champoudry** (1847-about 1900), President of the Paris City Council
- Duc Henri-Eugène d'Aumale** (1818-1897), French General
- Count Albin von Csáky von Körösszeg und Adorján** (1841-1912), Hungarian Education Minister
- Henry Austin Bruce, 1st Baron Aberdare of Duffryn** (1815-1895)
- Hodgson Pratt** (1824-1907), President of the International Universities Alliance, co-founder of the International Peace Bureau
- Ernest Lavisse** (1842-1922), French historian and author
- Joseph Reinach** (1856-1921), French author and politician, International Arbitration and Peace Association
- Frédéric Passy** (1822-1912), Member of the Institut de France; co-founder of the Ligue internationale de la paix
- Ruggiero Bonghi** (1826-1895), Professor, Member of the Italian Parliament
- Richard Feldhaus** (1856-1944), President of the German Peace Society in Königsberg
- Alexei Butovsky** (1838-1917), General, instructor of the Russian Military Schools
- Dr. William Torrey Harris** (1835-1909), US Commissioner of Education
- Fredrik Bajer** (1837-1922), President of the Danish Peace Society, co-founder of the International Peace Bureau
- Lord Arthur James Balfour** (1848-1930), Member of the House of Commons
- Comte Carlo Fisogni** (1854-1936), Member of the Italian Parliament, President the Italian Shooting Federation and Gymnastic Federation
- Henri-Marie La Fontaine** (1854-1943), Professor for international law, founder of the Belgian League for the Rights of Women, co-founder of the International Peace Bureau
- Alexander Hegedüs** (1847-1906), Member of the Hungarian Parliament, President of the Hungarian Gymnastic Federation
- Elie Ducommun** (1833-1906), President of the International Peace Bureau
- Georges de Saint-Clair** (1845-1910), President of the Racing Club de Paris
- Vicomte Léon de Janzé** (1848-?), Senator, President Union des Sociétés Françaises des Sports

Почесні члени Олімпійського Конгресу 1894 р.

- Леопольд II** (1835–1909), король Бельгії
- Альберт Едвард** (1841–1910), принц Уельський
- Густав** (1858–1951), наслідний принц Швеції і Норвегії
- Костянтин** (1868–1923), наслідний принц Греції
- Великий князь Володимир Олександрович** (1847–1909), брат царя Олександра III
- Др. Станіслав Ріттер фон Мадейський-Порай** (1841–1910), міністр освіти Австрії
- Поль Шампудрі** (1847–1900), Президент Паризького міської ради
- Герцог Анрі-Ежен д'Омалі** (1818–1897), французький генерал
- Граф Альбін фон Чакі фон Керессег і Адорьян** (1841–1912), міністр освіти Угорщини
- Генрі Остін Брюс, 1-й барон Абердаре з Даффріна** (1815–1895)
- Ходжсон Пратт** (1824–1907), президент Міжнародного союзу університетів, співзасновник Міжнародного бюро світу
- Ернест Лавісс** (1842–1922), французький історик і письменник
- Жозеф Рейн** (1856–1921), французький письменник і політик, Міжнародна асоціація арбітражу і миру
- Фредерік Пассі** (1822–1912), член Інституту Франції; співзасновник Міжнародної ліги миру
- Руджеро Бонгі** (1826–1895), професор, член італійського парламенту
- Річард Фельдхаус** (1856–1944), президент Німецького товариства миру в Кенігсбергу
- Олексій Бутовський** (1838–1917), генерал, інспектор Російських військових шкіл
- Доктор Вільям Торрі Харріс** (1835–1909), комісар з освіти США
- Фредрік Байер** (1837–1922), президент Данського товариства миру, співзасновник Міжнародного бюро миру
- Лорд Артур Джеймс Бальфур** (1848–1930), член палати громад
- Граф Карло Фізоньї** (1854–1936), член італійського парламенту, президент Італійської федерації стрільби і федерації гімнастики
- Анрі-Марі Ла Фонтен** (1854–1943), професор міжнародного права, засновник Бельгійської ліги за права жінок, співзасновник Міжнародного бюро миру
- Олександр Хегедюс** (1847–1906), член угорського парламенту, президент Угорської федерації гімнастики
- Елі Дюкомун** (1833–1906), президент Міжнародного бюро миру
- Жорж де Сен-Клер** (1845–1910), президент Паризького гоночного клубу
- Віконт Леон де Янзе** (1848–?), сенатор, президент Союзу спортивних товариств

- Atlhétiques and of the Sociétés de Sport de l'île de Puteaux
- Eugène Spuller** (1835-1896), Member of the French Parliament, Minister for Public Education
- Henri Marion** (1846-1896), French philosopher, Professor of the Faculté des Lettres
- Sir John Astley** (1828-1894), Member of the House of Commons, President of London Sports Club
- Viktor Balck** (1844-1928), Captain, President of the International Skating Union (ISU) and of the Swedish Gymnastic Federation, teacher for military gymnastics and fencing at the Stockholm Central Institute
- Ferenc Kemény** (1860-1944), Hungarian headmaster,
- Eger Charles Jules Simon** (1814-1896), former Prime Minister of France, Member of the Académie Française, Honorary President of the USFSA
- Jules Janssen** (1824-1907), Member of the Institut de France, astronomer and physicist
- Count Ladislaus Hoyos** (1834-1901), Ambassador of Austria-Hungary in Paris
- Dr. Daniel Coit Gilman** (1831-1908), President of Johns Hopkins University, Baltimore
- Baron Jean Théobald Lagé** (1816-1898), Admiral, President of the Union des Yachts Français
- Ioannis Phokianos** (1845-1896), headmaster, President of the Greek Gymnastic Federation
- Comte Charles Gustave Le Clerc de Juigné** (1825-1900), Member of the House of Representatives, Vice-President of the Société Hippique française
- Baron Arthur Gundaccar von Suttner** (1850-1902), Austrian author and pacifist, founder of the Association for the Defense Against Anti-Semitism in Austria
- Dr. Jiří Guth** (1861-1943), Czech Professor of the Lyceum of Klatovy,
- Luigi Capuccio**, Secretary of the Italian Rowing Club Turin
- L. Parmentier**, General, President of the Union des Sociétés de Gymnastique de France
- Dr. William Penny Brookes** (1809-1895), English surgeon, magistrate and botanist, founder of the Wenlock Olympian Society
- Charles Waldstein** (1856-1927), Anglo-American archaeologist, director of the American School of Classical Studies in Athens
- Lord Frederik Hamilton, Marquess of Dufferin and Ava** (1826-1902), Ambassador of the United Kingdom in Paris
- Georges Augustus Adee** (1847-1908), former President of the New York Athletic Club
- Georges Strehly** (1851-1906), professor at the Lycée Montaigne
- Dr. José Benjamin Zubiaur** (1856-1921), headmaster of the National College of Uruguay
- Leonard Albert Cuff** (1866-1954), Secretary of the New Zealand Amateur Athletic Association
- Felix de Meleniewski** (1846-1908), Deputy of the Nobility of Kiev

- Франції та спортивного товариства острова Путо
- Ежен Спюллер** (1835–1896), член парламенту Франції, міністр народної освіти
- Анрі Маріон** (1846–1896), французький філософ, професор факультету мистецтва
- Сер Джон Естлі** (1828–1894), член палати громад, президент Лондонського спортивного клубу
- Віктор Балк** (1844–1928), капітан, президент Міжнародного союзу ковзанярів (ISU) і Шведської федерації гімнастики, викладач військової гімнастики та фехтування в Центральному інституті Стокгольма
- Ференц Кемені** (1860–1944), угорський директор школи
- Егер Чарльз Жюль Сімон** (1814–1896), колишній прем'єр-міністр Франції, член Академії Франції, Почесний президент USFSA
- Жюль Янссен** (1824–1907), член Інституту Франції, астроном і фізик
- Граф Ладіслав Ойос** (1834–1901), посол Австро-Угорщини в Парижі
- Доктор Даніель Койт Гілман** (1831–1908), президент Університету Джона Хопкінса, Балтімор
- Барон Жан Теобальд Лаге** (1816–1898), адмірал, президент вітрильного союзу Франції
- Іоанніс Фокіанос** (1845–1896), директор школи, президент Грецької федерації гімнастики
- Граф Шарль Густав Ле Клерк де Жюньєне** (1825–1900), член палати представників, віцепрезидент Французького товариства кіного спорту
- Барон Артур Гундакар фон Зуттнер** (1850–1902), австрійський письменник і пацифіст, засновник Асоціації захисту від антисемітизму в Австрії
- Др. Іржі Гут** (1861–1943), чеський професор ліцею Клатови,
- Луїджі Капуччі**, секретар Італійського веслувального клубу в Туріні
- Л. Парментьє**, генерал, президент Союзу гімназій Франції
- Доктор Вільям Пенні Брукс** (1809–1895), англійський хірург, магістр і ботанік, засновник Олімпійського товариства Венлока
- Чарльз Вальдштейн** (1856–1927), англо-американський археолог, директор Американської школи класичних досліджень в Афінах
- Лорд Фредерік Гамільтон, маркіз Дафферін і Ава** (1826–1902), посол Великої Британії в Парижі
- Жорж Август Аді** (1847–1908), колишній президент Нью-Йоркського спортивного клубу
- Жорж Штрелен** (1851–1906), професор ліцею Монтень
- Доктор Хосе Бенджамін Зубіаур** (1856–1921), директор Національного коледжу Уругваю
- Леонард Альберт Кафф** (1866–1954), секретар Новозеландської аматорської спортивної асоціації
- Фелікс де Меленевський** (1846–1908), депутат дворянського зібрання Києва

Paris. The only German registered as a guest was Baron von Reiffenstein, a friend of Coubertin living in London. Flefound Coubertin's intentions "most excellent".³⁷

INTERNATIONAL CELEBRITIES IN A GLAMOROUS SETTING

Coubertin had divided the invitations into two categories. First, sports federations and clubs were asked to nominate delegates. In the second category, he gathered Honorary Members, whom he did not necessarily expect to attend but hoped their names would add prestige for the congress. Coubertin managed the latter with the support of USFSA President Vicomte de Janzeand his friend Jean Jules Jusserand.

The 50 personalities were included can be divided into six groups. The first comprised members of the high nobility. The King of Belgium, the Prince of Wales, the Crown Prince of Sweden and Norway, the Crown Prince of Greece and the Russian Grand Duke Vladimir were all ready to offer their honorary patronage.

A second group consisted of government representatives from Austria, Hungary, the USA and France. The third group included politicians and diplomats such as the President of the City Council of Paris, the ambassadors of Britain and Austria-Hungary, and personalities such as Lord Balfour who later became British Prime Minister.

Invitation to the opening at the Grand Amphitheatre of the Sorbonne on 16th June 1894 with the final designation 'Congrès International pour le Rétablissement des Jeux Olympiques' (International Congress for the Re-establishment of the Olympic Games)

Photo: IOC Archives/OSC

Запрошення на відкриття Міжнародного конгресу з відродження Олімпійських ігор у Великому амфітеатрі Сорбонни 16 червня 1894 р.

Фото: Архів МОК / ЦОІ

МІЖНАРОДНІ ЗНАМЕНИТОСТІ В ГЛАМУРНІЙ ОБСТАНОВЦІ

Кубертен розділив запрошених на дві категорії. До першої увійшли делегати від спортивних федерацій і клубів. У другій він зібрав почесних членів, участь яких він очікував не

President of the Congress
Baron Alphonse Chodron de Courcel (1835-1919), Senator, Ambassador

Commissioners
Pierre de Coubertin (1863-1937), General Commissioner

Ernest Callot (1840-1912), mining engineer, former President of the French Gymnastic Federation

Armand de la Frémoire (1866-1909)

Ar. Masson, auteur

Le Vicomte Armand de Madec (1835-1917)

Fernand Hecquet d'Orval (1851-1911), globetrotter, former cavalry officer

Comte Jacques de Pourtales (1860-?), co-founder of the USFSA, founder of 'Cercle Madrid'

Theodore Stanton (1851-1925), American journalist, IOC Member 1900-1903

Comte H. de Villers, USFSA Vice-President

Press Commissioner
François Etienne 'Frantz' Reichel (1871-1932), journalist, Olympian 1896/1900 athletics, rugby

Delegates
1. ASSOCIATION DES INSTITUTEURS POUR L'EDUCATION PHYSIQUE DE LA JEUNESSE
Moulin, teacher

Picart, professor of the school games

2. UNION VÉLOCIPÉDIQUE DE FRANCE
Felix Rousselet (1856-1925), Vice-President, lawyer

Henri Pagis, President

Dr. Louis Minart, Vice-President

Duval
Mousset, publicist

3. RACING CLUB DE FRANCE
Dr. Michel Gondinet (1855-1936), President, lawyer

P. Lejeune, EB member USFSA

4. SOCIÉTÉ DE SPORT DE L'ILE DE PUTEAUX
André Toutain (1861-?)

Maurice Borel, Secretary of Embassy

(Jean Jules Jusserand (1855-1932), literary historian and diplomat)

5. POLO CLUB DE PARIS
Le Vicomte Charles de La Rochefoucauld (1857-1945), co-founder of the Polo Club Bagatelle

Президент Конгресу
Барон Альфонс Чодрон де Курсель (1835-1919), сенатор, посол

Уповноважені (комісари)
П'єр де Кубертен (1863-1937), Генеральний комісар

Ernest Callot (1840-1912), гірничий інженер, колишній президент Французької федерації гімнастики

Armand de la Frémoire (1866-1909)

Ар. Массон, письменник

Виконт Арман де Мадек (1835-1917)

Фернан Хекке д'Орваль (1851-1911), мандрівник, колишній офіцер кавалерії

Граф Жак де Пурталес (1860-?), співзасновник USFSA, засновник «Мадридського гуртка»

Теодор Стентон (1851-1925), американський журналіст, член МОК 1900-1903 рр.

Граф Х. де Виллерс, віцепрезидент USFSA

Прес-комісар
Франсуа Етьєн Франц Рейхель (1871-1932), журналіст, олімпійський спортсмен 1896/1900, регбі

Делегати
1. АСОЦІАЦІЯ ІНСТИТУТІВ З ФІЗИЧНОЇ ОСВІТИ МОЛОДІ

Мулен, учитель

Пікар, професор шкільних ігор

2. СОЮЗ ВЕЛОСИПЕДИСТІВ ФРАНЦІЇ
Фелікс Руссель (1856-1925), віцепрезидент, юрист

Анрі Пагі, президент

Доктор Луї Міант, віцепрезидент

Дюваль
Муссет, публіцист

3. ГОНОЧНИЙ КЛУБ ФРАНЦІЇ
Д-р Мішель Гондінет (1855-1936), президент, адвокат

П. Лежен, член Виконавчої ради USFSA

4. СПОРТИВНЕ ТОВАРИСТВО ОСТРОВА ПУТЕ
Андре Тутен (1861-?)

Моріс Борель, секретар Посольства

(Жан-Жюль Жюссеран (1855-1932), літературний історик і дипломат)

5. ПАРИЗЬКИЙ ПОЛО КЛУБ ПОЛО
Виконт Шарль де ла Рошфуко (1857-1945), співзасновник Поло клубу «Багатель»

René Raoul-Duval (1869-1916), co-founder of the Polo Club Bagatelle, President of the Mining Company in Yekatarinenburg, Olympian 1900 Polo

6. SOCIÉTÉ D'ENCOURAGEMENT DE L'ESCRIME
Henri Hébrard de Villeneuve (1848-?), Master of Petitions to the Congress of State

François Jules Derue (1835-1922), Colonel, military and Inspector General of Physical Education

Adolphe Corthey (1834-?), author

7. SOCIÉTÉ PANHÉLLÉNIQUE UNION DE GYMNASTIQUE D'ATHENES
Demetrios Vikelas (1835-1908), Dr. jur., writer, poet, member of the board of Directors of the Panhellenic Gymnastic Federation, IOC Member 1894-1899

8. UNION DES YACHTS FRANÇAIS
Alfred Morel-Fatio (1850-1924), romanistund hispanist, Member of the Académie des Inscriptions et Belles-Lettres

Gaston Fournier
Pierre deBoulongue, Vice-President du Cerde dela Voile des Paris Deha, Vice-President de la Société des Régates de Dieppe

Deha, Vice-President de la Société des Régates de Dieppe

Loiste, Société de la Voile Paullac et Gironde

Le Vicomte de Rochechouart, President of the Union des Yachtsmen de Cannes

9. SOCIÉTÉ GYMNASTIQUE DE SAINT-PETERSBOURG
Alexei Lebedev, Secretary of the circle 'Friends of Sports' of St. Petersburg

10. FEDERAZIONE GINNASTICA ITALIANA
Le Comte Ferdinando Lucchesi-Palli (1860-1922), Vice-Consul in Paris, IOC Member 1894

11. SOCIÉTÉ HIPPIQUE FRANÇAISE
Baron Georges du Teil du Have It (1854-1933), President

Baron Henri de Carayon la Tour (1854-1916)

12. NEDERLANDSCHEVOETBAL EN ATHLETIEK BOND
(«Not us re that we can attend»)

Рене Рауль-Дюваль (1864-1916), співзасновник Поло клубу «Багатель», президент Гірської компанії в Єкатеринбургу, бронзовий призер Ігор II Олімпіади 1900 р. з поло

6. ТОВАРИСТВО НАВЧАННЯ ФЕХТУВАННЮ
Анрі Ебгар де Вільнев (1848-?), магістр петицій в Конгресі держави

Франсуа Жюль Деру (1835-1922), полковник, військовий і генеральний інспектор з фізичного виховання

Адольф Корті (1834-?), літератор

7. ТОВАРИСТВО ЗАГЛЯНОГРЕЦЬКОГО ГІМНАСТИЧНОГО СОЮЗУ АФІН
Деметріос Вікелас (1835-1908), доктор юридичних наук, письменник, поет, член ради директорів загальногрецької гімнастичної федерації, член МОК 1894-1899 рр.

8. ФРАНЦУЗЬКИЙ ВІТРІЛЬНИЙ СОЮЗ
Альфред Морель-Фатіо (1850-1924), романіст іспаніст, дійсний член Академії витончених мистецтв

Гастон Фурньє

П'єр де Булонг, віцепрезидент гуртка вітрильного спорту Парижа

Дега, віцепрезидент товариства вітрильного спорту в Дьєппі

Лост, товариство вітрильних яхт Жиронда

Віконт де Рошару, президент Канського союзу яхтсменів

9. ГІМНАСТИЧНЕ ТОВАРИСТВО САНКТ-ПЕТЕРБУРГА
Олексій Лебедєв, секретар гуртка «Друзі спорту» Санкт-Петербурга

10. ПАЛІЙСЬКА ФЕДЕРАЦІЯ ГІМНАСТИКИ
Граф Фердинандо Лучезі-Паллі (1860-1922), віцеконсул у Парижі, член МОК, 1894 р.

11. ФРАНЦУЗЬКЕ ТОВАРИСТВО КІННОГО СПОРТУ
Барон Жорж дю Тейл Гавелт (1854-1933), президент

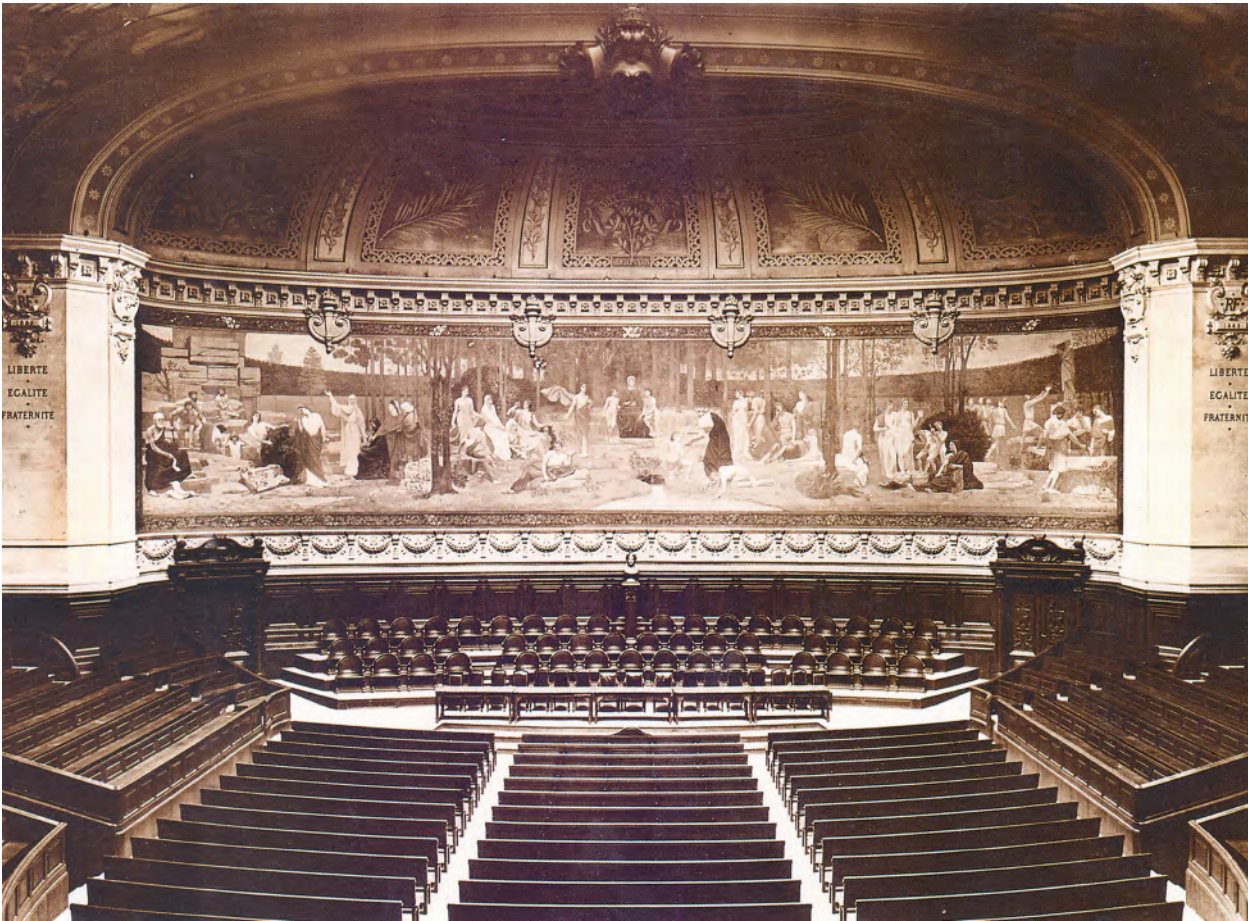
Барон Анрі де Карайон ла Тур (1850-1916)

12. НІДЕРЛАНДСЬКИЙ ФУТБОЛЬНИЙ І АТЛЕТИЧНИЙ СОЮЗ
(«Не впевнені, що ми можемо відвідати»)

13. STADE FRANÇAIS
Pierre Garcet de Vauresmont (1875-?), author
Jean Borie, rugby referee
L.H. Sandford, EB member of the USFSA
14. UNION CHRÉTIENNE DE JEUNES GENS (UCJG)
Melvin Bagdon Rideout (1872-?), Sport director, President of the YMCA (UCJG) in Paris
Jacques Adrion
15. UNION NATIONALE DES SOCIÉTÉS DETIR
Daniel Mérillon (1852-1925), UNST President, former member of the French Parliament, General Secretary of the sports competition of the 1900 World Exhibition, Olympian shooting 1908-1912
Florimond Lermusiaux, UNST General Secretary, lawyer
Paul Lefèvre, President of the Société de Tir l'Avenir de Paris
Lécœur, UNST Regional President of Paris, deputy treasurer
Er. Chapron, Directeur de la Société de tir des gymnastes de la Seine
16. ASSOCIATION DES SOCIÉTÉS DE GYMNASTIQUE DE LA SEINE
H. Derosselle, President
17. UNION DES SOCIÉTÉS DE GYMNASTIQUE DE FRANCE
Louis Loutil (1852-1909)
Joseph Sansbœu (1848-1938), former USGF President
18. AMATEUR ATHLETIC ASSOCIATION, LONDON VICTORIAN AMATEUR ATLETIKASSOCIATION, MELBOURNE
Charles Herbert (1840-1924), Honorary Secretary, IOC Member 1894-1906
Norman Jones
19. NATIONALIST CYCLISTS' UNION LONDON
N.L. Clark
R. Todd
T.UV.J. Britten, honorary treasurer
20. IRISH AMATEUR ATHLETIC ASSOCIATION
Daniel Delany Bulger (1865-1930), IAAA Competition's Committee
Joseph T. Magee
21. CLUB ALPIN FRANÇAIS
Charles Durier (1830-1899), President, geographer and alpinist
Pierre-Henri Puisieux (1855-1928), professor, President of the Société astronomique de France
22. AMIENS-CYCLE
Charles Chenu (1855-?), lawyer for the Paris Court of Appeal Lamy
23. SVENSKAGYMNASTIKFÖRBUNDET STOCKHOLM
Fredrik Bergh, Lieutenant, Institute of Medical Gymnastics in Paris
Sten Drakenberg (1861-1942), fencing student at the Ecole de gymnastique in Joinville-le-Pont
24. LIGUE VÉLOCIPÉDIQUE BELGE
Albert Carreon
Jules Hansez (1870-1949), law student, writer of the journal Le Vélo
25. ASSOCIATION VÉLOCIPÉDIQUE D'AMATEURS
Louis-Philippe Reichel, President, USFSA Treasurer
René Lacroix, Secretary
Gustave Armand de Lafreté (1866-1933), Olympian 1896 cycling
26. DÉCIMAL BOATING & LAWN TENNIS SOCIÉTÉ
Gaskett-James
J.-H. LeCocq, Treasurer
27. UNIVERSITY OF OVIEDO
Adolfo Gonzalés-Posada y Biesca (1860-1944), professor
Aniceto Sela Sampi (1863-1935), professor
Adolfo Alvarez Buyla y Alegre (1850-1927), professor, sociologist and educator²
13. ФРАНЦУЗЬКИЙ СТАДІОН П'єр Гарсет з Воресмонту (1875-?), літератур Жан Борі, суддя з регбі Сендфорд Л. Х., член виконкому USFSA
14. ХРИСТІЯНСЬКИЙ СОЮЗ МОЛОДИХ ЛЮДЕЙ (UCJG)
Мелвін Багдон Ріда (1872-?), спортивний директор, президент YMCA (UCJG) в Парижі
Жак Адріон
15. НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА СТРЕЛЬЦЬКИХ ТОВАРИСТВ (UNST)
Даніель Мерільон (1852-1925), президент UNST, член парламенту Франції, генеральний секретар спортивних змагань Всесвітньої виставки 1900 р., учасник Ігор IV і V Олімпіад зі стрілецького спорту (1908-1912)
Флорімон Лермусо, Генеральний секретар UNST, юрист
Поль Лєфєвр, президент Паризького товариства стрільби
Лєсеур, регіональний президент UNST в Парижі, заступник скарбника
Єр. Чапрон, директор Товариства стрільби і гімнастики Сєни
16. АСОЦІАЦІЯ ГІМНАСТИЧНОГО ТОВАРИСТВА СЕНИ
Х. Дероссєлле, президент
17. СОЮЗ ГІМНАСТИЧНОГО ТОВАРИСТВА ФРАНЦІЇ
Луї Лутіль (1852-1909)
Джозєф Сансбоф (1848-1938), колишній президент USGF
18. ЛОНДОНСЬКА АМАТОРСЬКА АТЛЕТИЧНА АСОЦІАЦІЯ, ВІКТОРІАНСЬКА АМАТОРСЬКА АТЛЕТИЧНА АСОЦІАЦІЯ, МЕЛЬБУРН
Чарльз Герберт (1840-1924), почесний секретар, член МОК 1894-1906 рр.
Норман Джонс
19. НАЦІОНАЛЬНА СПІЛКА ВЕЛОСПОРТУ ЛОНДОНА
Н. Л. Кларк
Р. Тодд
Т. В. Ай. Бріттен, почесний скарбник
20. ІРЛАНДСЬКА ЛЮБИТЕЛЬСЬКА АТЛЕТИЧНА АСОЦІАЦІЯ
Даніель Дєлані Балджер (1865-1930), комітет зі змагань IAAA
Джозєф Т. Магі
21. КЛУБ АЛЬПІНІСТІВ ФРАНЦІЇ
Шарль Дюріє (1830-1899), президент, географ і альпініст
П'єр-Анрі Пуазє (1855-1928), професор, президент Астрономічного товариства Франції
22. ВЕЛОСПОРТ АМ'ЄНА
Чарльз Чєну (1855-?), адвокат Паризького апеляційного суду Ламі
23. ШВЕДСЬКИЙ ГІМНАСТИЧНИЙ СОЮЗ У СТОКГОЛЬМІ
Фредрік Берг, лейтенант, Інститут лікувальної гімнастики в Парижі
Стєн Дракенберг (1861-1942), студент з фехтування Школи гімнастики в Жюїнвіль-І-Понт
24. ВЕЛОСИПЕДНА ЛІГА БЕЛЬГІЇ
Альберт Карреон
Жюль Гансєс (1870-1949), студент юридичного факультету, автор журналу «Le Vélo»
25. АСОЦІАЦІЯ АМАТОРСЬКОГО ВЕЛОСПОРТУ
Луї-Філіп Рєйхєль, президент, скарбник USFSA
Рєнє Лакруа, секретар
Густав Арман дє Лєфрєтє (1866-1933), учасник Ігор I Олімпіад 1896 р. з велосипедного спорту
26. ТОВАРИСТВО ВЕСЛУВАННЯ НА ЧОВНАХ І ТЕНІС
Гаскетт-Джеймс
Джей. Єйч. Лє Кок, скарбник
27. УНІВЕРСИТЕТ ОВ'ЄДО
Адо́льфо Гонсалєс-Посада і Біска (1860-1944), професор
Анісєто Сєла Сампо (1863-1935), професор
Адо́льфо Альварєс Буїя і Алергі (1850-1927), професор, соціолог і педагог²
28. ATHLETIC AND RUNNING CLUB, BRUSSELS
Adolphe Eugène Ziane (1864-1934), President, lawyer
29. NEW YORK ATHLETIC CLUB
William Milligan Sloane (1850-1928), professor at the Princeton University, IOC Member 1894-1924
30. LA JEUNE ÉPÉE'
Jean-Joseph Renaud (1873-1953), Honorary President, writer, critic, Olympian 1900 fencing
Sauton, Vice-President
Willy Sulzbacher (1876-1908), Secretary, journalist, Olympian 1900 fencing³
31. STADE BORDELAIS
A. Mangeot, Secretary, multiple French rugby champion
32. UNION SPORTIVE DES ETUDIANTS DE CAEN
François Etienne 'Frantz' Reichel
33. FÉDÉRATION BELGE DES SOCIÉTÉS DE COURSES A PIED, BRUSSELS
Maurice Ketels (1863-1905), President
Charles De Reine
34. ASSOCIATION VÉLOCIPÉDIQUE INTERNATIONALE (A.V.I.)
James-Stuart Sloan, President
Oswald Sloan, Secretary, EB member of the USFSA
35. WENLOCK OLYMPIAN SOCIETY
(To adhere in a general meeting held in Wenlock, 24 May 1894¹)
36. ACADEMIE D'ARMES
Adolphe Rouleau, Fencing Master, Olympian 1900
Robert
37. POLYTECHNIC CLUB, LONDON
Comte O'Connell
38. SOCIÉTÉ D'ENCOURAGEMENT AU SPORT NAUTIQUE
Charles Fenwick, EB member of the USFSA, Olympian 1900 motorboating
F. Boudin
39. UNION ATHLETIQUE DU 1er ARRONDISSEMENT
Léon Guillebont
Jean Lécuyer, Olympian 1900 athletics
(«The following Societies unable to send delegates had sent the iradhesion in writing»)
40. SOCIEDAD GIMNASTICA ESPANOLA, MADRID
41. LIGUE PÉDESTRE BELGE, BRUSSELS
42. NATIONAL SKATING ASSOCIATION OF GREAT BRITAIN, CAMBRIDGE
43. SCOTTISH AMATEUR ATHLETIC ASSOCIATION, EDINBURGH
44. CESKÁ OBEC SOKOLSKÁ V PRAGUE
PRAGUE
45. NEW ZEALAND AMATEUR ATHLETIC ASSOCIATION, CHRISTCHURCH
46. UNIVERSITY OF CALIFORNIA, OAKLAND
47. VICTORIAN ROWING ASSOCIATION, MELBOURNE
48. ROWING CLUB ITALIANO, TURIN 49- LONDON ROWING CLUB
49. LONDON ROWING CLUB
28. КЛУБ АТЛЕТИКИ І БІГА, БРЮССЕЛЬ
Адо́льф Ежен Зіанє (1864-1934), президент, юрист
29. НЬЮ-ЙОРКСЬКИЙ АТЛЕТИЧНИЙ КЛУБ
Вільям Мілліган Слоан (1850-1928), професор Принстонського університету, член МОК 1894-1924 рр.
30. МОЛОДА ШПАГА
Жан-Жозєф Рєно (1873-1953), почесний президент, письменник, критик, учасник Ігор II Олімпіад 1900 р. з фехтування
Саутон, віцепрезидент
Вільї Зульцбахєр (1876-1908), секретар, журналіст, учасник Ігор II Олімпіад 1900 р. з фехтування³
31. СТАДІОН БОРДЕЛІС
А. Манджо, секретар, багаторазовий чемпіон Франції з регбі
32. СПОРТУВНИЙ СОЮЗ СТУДЕНТІВ КАНА
Франсуа Етьєн Франц Рєйхєль
33. ФЕДЕРАЦІЯ БЕЛЬГІЙСЬКОГО БІГОВОГО ТОВАРИСТВА БРЮССЕЛЯ
Моріс Кєтєльє (1863-1905), президент Шарль дє Рєйн
34. АСОЦІАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ВЕЛОСИПЕДНОГО ТОВАРИСТВА (А.В.І.)
Джеймс-Стюарт Слоан, президент
Освальд Слоан, секретар, член Ради Європи від USFSA
35. ОЛІМПІЙСЬКЕ ТОВАРИСТВО ВЕНЛОКА
(«На підставі рішення загальних зборів, що відбулися у Венлоку 24 травня 1894 р.»)
36. АКАДЕМІЯ ЗБРОЇ
Адо́льф Роло, майстер фехтування, учасник Ігор II Олімпіад 1900 р. з фехтування
Роберт
37. ПОЛІТЕХНІЧНИЙ КЛУБ ЛОНДОНА
Граф О'Коннєлл
38. ТОВАРИСТВО СПРИЯННЯ РОЗВИТКУ ВОДНИХ ВИДІВ СПОРТУ
Чарльз Фєнівїк, член виконкому USFSA, учасник Ігор II Олімпіад 1900 р. з мотоспорту (човни)
Ф. Будин
39. АТЛЕТИЧНИЙ СОЮЗ 1-ГО ОКРУГУ
Леон Гільєбонт
Жан Лєкєєр, учасник Ігор II Олімпіад 1900 р. з легкої атлетики
(«Наступні товариства не змогли відправити делегатів, але письмово зарєструвалися»)
40. ГІМНАСТИЧНЕ ТОВАРИСТВО ІСПАНІЇ, МАДРИД
41. БЕЛЬГІЙСЬКА ЛІГА ХОДЬБИ, БРЮССЕЛЬ
42. НАЦІОНАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ З КОВЗАНЬСЬКОГО СПОРТУ
ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ, КЕМБРИДЖ
43. ШОТЛАНДСЬКА АМАТОРСЬКА АТЛЕТИЧНА АСОЦІАЦІЯ, ЕДІНБУРГ
44. ЧЕСЬКИЙ СОКОЛЬСЬКИЙ МУНІЦИПАЛІТЕТ У ПРАЗІ
45. НОВОЗЕЛАНДСЬКА АМАТОРСЬКА АТЛЕТИЧНА АСОЦІАЦІЯ, КРАЙСТЧЕРЧ
46. УНІВЕРСИТЕТ КАЛІФОРНІЇ, ОКЛЕНД
47. ВІКТОРІАНСЬКА ВЕСЛУВАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ, МЕЛЬБУРН
48. ІТАЛІЙСЬКИЙ ВЕСЛУВАЛЬНИЙ КЛУБ, ТУРИН
49. ЛОНДОНСЬКИЙ ВЕСЛУВАЛЬНИЙ КЛУБ

¹ Delegates list, June 1894.
² Letter from Buyla to Coubertin, 2 June 1894, OSC. In it, Buyla announced that he would accompany the two professors. On 20 July Aniceto Sela asked Coubertin for a participation certificate for Buyla.
³ Letter from Sulzbachero Coubertin, 8 June 1894, OSC.

¹ Список делегатів, червень 1894 р.
² Лист Буїлло Кубєртєну від 2 червня 1894 р. У ньому Буїлло оголосив, що він буде супроводжувати двох професорів. 20 липня Анісєто Сєла попросив Кубєртєна отримати сертифікат про участь Буїлло.
³ Лист Зульцбахєра Кубєртєну, 8 червня 1894 р., ЦОІ.

The Great Amphitheater of the Sorbonne, where the Olympic Congress was opened on 16th June 1894. In the background: the painting 'Le Bois Sacre' by Puvis deChavannes

Photo: Michael Nicht, Collection Rüdiger Fritz

Великий амфітеатр Сорбонни, де 16 червня 1894 р. було відкрито Олімпійський конгрес. На задньому плані – мурал «Священний ліс» Пюві де Шаванна

Фото: Майкл Ніхт, Колекція Рудігера Фрітца

A strong fourth group stood for the close integration of the Olympic project with the peace movement³⁸, whose common credo was international understanding. In addition to Passy and Simon, were Hodgson Pratt of the USA, Ferenc Kemény of Hungary, Elie Ducommun of Switzerland, Henri-Martin La Fontaine of Belgium, Fredrik Bajer of Denmark, and Richard Feldhaus of Germany. Four of them were later awarded the Nobel Peace Prize.³⁹

The fact that pledges were not based solely on courtesy is reflected in Bajer's response. Since he was also an animal rights activist, he protested against the shooting of live pigeons mentioned in the programme. He suggested using flying discs and machines instead.⁴⁰ How far-sighted!

Baron von Suttner should not be forgotten. He was a proven pacifist, who had set up an Austrian branch of the German Association for Defence Against Antisemitism in 1891. His wife Bertha von Suttner had written a most important work of anti-war literature, a novel entitled *Die Waffen nieder!* It is not likely that it would have occurred to Coubertin to offer her an honour.

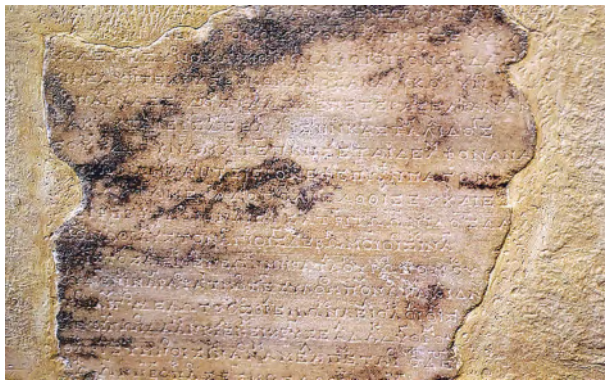
обов'язково, але сподівався, що їх імена додадуть престиж конгресу. У цьому Кубертен розраховував на допомогу і підтримку президента USFSA Віконта де Янзе і його друга Жана Жюльєра.

П'ятдесят запрошених персон можна розподілити на шість груп. Перша складалася з представників вищого дворянства. Король Бельгії, принц Уельський, наслідний принц Швеції і Норвегії, наслідний принц Греції та великий російський князь Володимир були готові запропонувати своє почесне заступництво.

Друга група складалася з представників урядів Австрії, Угорщини, США та Франції. До третьої групи увійшли політики і дипломати, такі, як президент міської ради Парижа, посли Великої Британії та Австро-Угорщини, а також такі особи, як лорд Бальфур, який пізніше став прем'єр-міністром Великої Британії.

Потужна четверта група виступала за тісну інтеграцію олімпійського проєкту з рухом за мир [38], загальним кредо якої було міжнародне взаєморозуміння. На додаток до Пассі і Симона приєдналися Ходжсон Пратт з США, Ференц Кемень з Угорщини, Елі Дюкомен зі Швейцарії, Анрі-Мартін Ла Фонтен із Бельгії, Фредрік Байєр із Данії і Річард Фельдхаус

The stone fragments of the Hymn to Apollo were found on the south outer wall of the Athenian Treasury in 1893 by the French archaeologist Théophile Homolle. The hymn was played on the occasion of the opening of the Olympic Congress

Кам'яні фрагменти Гімна Аполлону були знайдені на південній зовнішній стіні Афинської скарбниці у 1893 р. французьким археологом Теофілом Гомолем. Гімн прозвучав з нагоди відкриття Олімпійського конгресу

Kemény⁴², a headmaster from Eger, can also be classified in a fifth group along with Balckand the Russian General Butovsky, Argentinian professor José Benjamin Zubiaur and Czech teacher Jiff Guth. Coubertin had met all five before in Paris. He had been corresponding with Kemeny, a student friend, since the mid-1880s. He had Butovsky and Guth named USFSA Honorary Members.

One of the most interesting personalities of this circle was undoubtedly Charles Waldstein, who came from a Jewish family in New York and had received his doctorate in Heidelberg, Germany. Director of the American School of Classical Studies in Athens from 1889 to 1893, he regularly dined with the Greek princes. When he was visited by the royal family in the spring of 1894 during the excavations he was leading in Argos, he convinced the Duke of Sparta to accept the honorary membership of the congress.⁴³ This was done at the request of Coubertin who sometime later received an official confirmation from the court marshal.⁴⁴

Finally, there were the sports leaders who represented the largest group in terms of numbers. Half were French; Coubertin knew them from their work together in the USFSA. He had convinced Sir John Astley in London. As for the 84-year-old Dr. Brookes, he sent regrets that he was too old to travel to Paris. He wanted to leave the decision whether to support Coubertin to the Wenlock Olympian Society. Since he was sure that these would agree, he recommended Coubertin a "prompt and energetic action during the period of enthusiasm. You will not regretacting upon my advice." Furthermore he wrote:

*In one, however, you will, I feel assured, have their cordial concurrence, viz. the establishment of an international Olympian Association and the arrangement that such gatherings shall be held in rotation in or near the capitals of all nations joining in the movement. This has long been a cherished idea of mine so far as making Greece the centre, but the plan of your congress, embracing as it does all nations, is a really superb one, and deserving of the liberal support of all nations.*⁴⁵

FOREIGN COUNTRIES WERE REPRESENTED BY ONLY A MINORITY

The Wenlock Olympian Society was admittedly on the list, but in fact it was missing at the congress. Of the

із Німеччини. Чотири з них були пізніше нагороджені Нобелівською премією миру [39].

Той факт, що готовність не була заснована виключно на

ввічливості, відбивається у відповіді Баджера. Оскільки він також був борцем за права тварин, він протестував проти відстрілу живих голубів, згаданих у програмі. Замість цього він запропонував використовувати літаючі диски та механізми [40]. Як далекоглядно!

Не варто забувати про барона фон Зутнера. Він був переконаним пацифістом, який створив австрійське відділення Німецької асоціації захисту від антисемітизму в 1891 р. Його дружина Берта фон Зуттнер написала найважливіший твір антивоєнної літератури, роман під назвою «*Die Waffen nieder!*» (Скласти зброю!) [41]. Хоча мало ймовірно, щоб Кубертен міг запропонувати їй таку честь.

Кеменя [42], шкільного директора з Егера, також можна віднести до п'ятої групи разом з Бальком, російським генералом Бутовським, аргентинським професором Хосе Бенджаміном Зубіауром і чеським учителем Іржі Гутом. Раніше у Парижі Кубертен зустрічався з усіма п'ятьма. Із Кеменем, другом із часів студентства, він листувався з середини 1880-х років. Бутовський і Гут були почесними членами USFSA.

Однією із найцікавіших особистостей цього кола, безсумнівно, був Чарльз Вальдстельн, який походив з єврейської сім'ї в Нью-Йорку і отримав ступінь доктора в Гейдельберзі, Німеччина. Директор Американської школи класичних досліджень в Афінах з 1889 по 1893 р., він регулярно обідав з грецькими принцями. Коли його відвідала королівська сім'я навесні 1894 р. під час проведення розкопок, які він вів у Аргосі, він переконав герцога Спартанського прийняти почесне членство в конгресі [43]. Це було зроблено на прохання Кубертена, який через деякий час отримав офіційне підтвердження від судового пристава [44].

І, нарешті, були спортивні лідери, які представляли найчисленнішу групу. Половина з них були французами; Кубертен знав їх по спільній роботі в USFSA. Він переконав до участі в Конгресі сера Джона Естлі з Лондона. Що стосується 84-річного доктора Брукса, він висловив жаль, що занадто старий, щоб поїхати до Парижа. Він захотів залишити рішення про підтримку Кубертена у Венлокському Олімпійському товаристві. Оскільки він був упевнений, що учасники Конгресу погодяться, він порекомендував Кубертену «швидкі та енергійні дії в період підйому ентузіазму. Ви не пошкодуєте про мою пораду». Крім іншого, він писав:

«В одному я впевнений, ви отримаєте їх сердечну згоду на створення міжнародної олімпійської асоціації

49 associations and clubs listed, only 37 were actually present. The number of delegates was 78, though Coubertin insisted there were 79. Of these, 58 came from France, more than two-thirds of the entire gathering.⁴⁶

The foreign delegations were limited to 20 delegates from eight countries. The United Kingdom (including Ireland) had four representatives. Herbert represented both the London and the Victorian AAA. Sloane, a member of the New York Athletic Club, stood for the USA. Three Belgian clubs sent representatives. In addition there were the gymnastics federations of Greece, Italy, Sweden as well as the Gymnastic Association of St. Petersburg. Great interest was shown by the University of Oviedo, which sent two professors. They belonged to a group of intellectuals called the 'Grupo de Oviedo' which had embarked on the moral and scientific renewal of Spain.

The remaining 13 associations and clubs served as a device for Coubertin to give the impression of the largest possible international participation. To be listed as a 'delegate', a letter of consent sufficed. Some representatives seemed to have waited until the last minute. At the Dutch Football and Athletics Association the additional remark ran: "not sure that we can participate". Coubertin also hoped in vain for the presence of Baron Frederik W. van Tuyl van Serooskerken, to whom he had offered honorary membership. The chamberlain of Queen Wilhelmina wrote that he would drop by after his holiday in Biarritz.⁴⁷ He did not specify when this would be.

Cancellations such as those by the Paris rowers, who did not want to be forced into foreign competition rules, are the exception in the archived documents.⁴⁸ Presumably there was no response at all to many invitations. Sometimes however Coubertin received a hostile reception, as in the case of the Belgian Gymnastics Federation.

President Nicolaas Cuperus explained their absence because they were engaged with preparations for the XXIst Federal Gymnastics Festival in Antwerp and added: "On the other hand, the federation was always aware that gymnastics and sport are two opposites, that we have always considered as incompatible with their principles."⁴⁹

Cupérus was so offended by the answer that he took revenge with a hateful propaganda campaign. This had some effect on the Germans, who were absent anyway, perhaps also with the Swiss gymnasts, who pointed out their federalism.⁵⁰

The Greeks, for whom the revival of the Olympic Games was "a matter full of interest", remained unimpressed as they saw their Panhellenic Gymnastic Club built on the "foundation of ancient athletics" as President Ioannis Phokianos emphasised.⁵¹

Since Phokianos was unavailable as he was inaugurating a gymnasium, he had asked one of the "most

та організацію проведення таких зустрічей по черзі в столицях усіх країн, які приєднуються до руху. Вже давно я плевав подібну ідею, хоча і хотів зробити Грецію центром, але план вашого конгресу, що охоплює всі нації, дійсно чудовий і заслуговує ліберальної підтримки всіх націй» [45].

ЗАКОРДОННІ КРАЇНИ БУЛИ ПРЕДСТАВЛЕНІ В МЕНШОСТІ

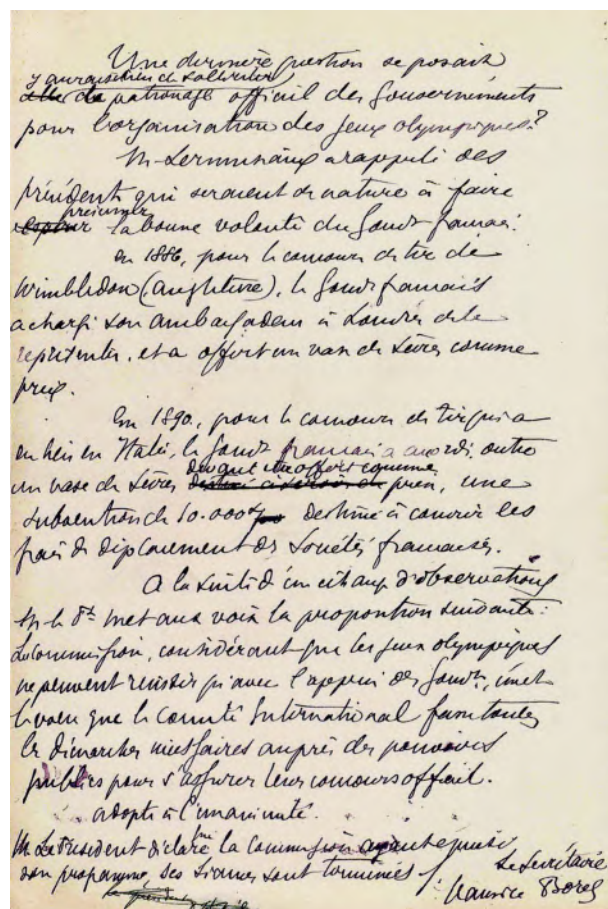
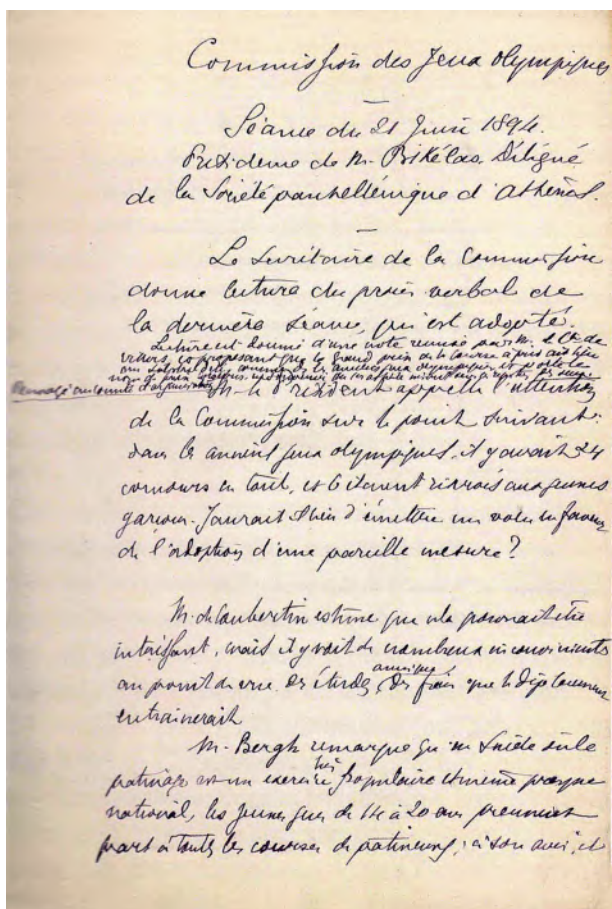
За загальним визнанням, Венлокське Олімпійське товариство було в списку, але насправді воно було відсутнє на конгресі. З 49 асоціацій і клубів тільки 37 фактично були присутні. Число делегатів було 78, хоча Кубертен наполягав на тому, що їх було 79. Із них 58 прибули з Франції, що становить понад двох третин від загальної кількості зборів [46].

Чисельність іноземних делегацій була обмежена 20 делегатами з восьми країн. У делегації Сполученого Королівства (включаючи Ірландію) було чотири представники. Герберт представляв як лондонську, так і вікторіанську ААА. Слоен, член Нью-Йоркського спортивного клубу, виступав від США. Три бельгійських клуби відправили своїх представників. Крім того, тут були делегати від федерації гімнастики Греції, Італії, Швеції, а також гімнастичної асоціації Санкт-Петербурга. Великий інтерес проявив Університет Ов'єдо, який направив двох професорів. Вони належали до групи інтелектуалів під назвою «Група Ов'єдо», яка почала моральне і наукове оновлення Іспанії.

Решта 13 асоціацій і клубів були для Кубертена засобом, що дозволяє створити враження максимально широкої міжнародної участі. Для включення до списку делегатів досить було листа-згоди. Деякі представники, здавалося, чекали до останньої хвилини. Так, у Голландській асоціації з футболу та легкої атлетики прозвучало додаткове зауваження: «Не впевнені, що ми зможемо брати участь». Кубертен також марно сподівався на присутність барона Фредеріка ван Туйлл ван Сорооскеркена, якому він запропонував почесне членство. Камергер королеви Вільгельміни написав, що він заїде після своєї відпустки в Біаррице [47]. Але він не уточнив, коли це станеться.

Відмови, такі, як у випадку з паризькими веслувальниками, які не хотіли підкорятися правилам міжнародних змагань, є винятком в архівних документах [48]. Можливо, що на численні запрошення взагалі не було ніякої відповіді. Однак іноді Кубертену надавали ворожий прийом, як у випадку з Бельгійською федерацією гімнастики. Президент Ніколаас Куперус пояснив їхню відсутність тим, що вони займалися підготовкою до XXI Федерального фестивалю гімнастики в Антверпені, і додав: «З іншого боку, федерація завжди усвідомлювала, що гімнастика і спорт – це дві протилежності, які ми завжди вважали в принципі несумісними» [49].

Куперус був ображений відповіддю і, щоб помститися, вибухнув пропагандистською кампанією ненависті. Певною мірою це вплинуло на німців, які все одно були відсутні, а також, можливо, на швейцарських гімнастів, які спиралися на свій федералізм [50].

Two pages of the report of the Commission for Olympic Games of 21st June 1891, written by the Secretary of Embassy, Maurice Borel. This was when the delegates agreed on Athens as the venue of the First Olympic Games

Photo: IOC Archives/OSC

Сторінки звіту Комісії з Олімпійських ігор від 21 червня 1894 р., написані секретарем посольства Морісом Борелем. Це відбулося, коли делегати домовилися про Афіни як місце проведення Перших Олімпійських ігор

Фото: Архів МОК / ЦОІ

competent members” to represent Greece: Demetrios Vikelas.

The writer and poet lived in Paris (due to his wife being unwell) and was admittedly interested in education. He also belonged to the club’s board of directors, but he was actually a stranger to sports issues.

ONLY AMATEURS AND TRUE CHAMPIONS SHOULD PARTICIPATE

To gain more publicity, Coubertin focused his energy on the grand opening on 16th June 1894. The Vice-Rector Octave Greard took care of the ambience by providing the large amphitheatre of the Sorbonne, at whose gable end a huge mural by Puvis de Chavannes had been resplendent since 1889.⁵²

Coubertin’s hope to persuade the President of the House of Representatives Jean Casimir-Perier to make the opening speech, remained unfulfilled. The politician, who was also Foreign Minister, was fighting for his political survival.

На греків, які здавалися «вельми зацікавленими у відродженні Олімпійських ігор», це не справило враження, оскільки пріоритет вони віддавали Загальногрецькому гімнастичному клубу на «фундаменті давньої атлетики», як підкреслював президент Іоанніс Фокіанос [51].

Оскільки Фокіанос був зайнятий у зв’язку з відкриттям гімназії, він попросив одного з «найкомпетентніших членів» представляти Грецію – Деметріоса Вікеласа.

Письменник і поет жив у Парижі (через стан здоров’я дружини) і, за загальним визнанням, цікавився питаннями освіти. Він також входив до Ради директорів клубу, але насправді він не був обізнаний в спортивних питаннях.

БРАТИ УЧАСТЬ ПОВИННІ ЛИШЕ ЛЮБИТЕЛІ І СПРАВЖНІ ЧЕМПІОНИ

Щоб домогтися більшої популярності, Кубертен зосередив всю свою енергію на урочистому відкритті конгресу 16 червня 1894 р. Проректор Октав Греар подбав про обстановку, надавши великий амфітеатр Сорбонни, де з 1889 р.

The final banquet was held on the evening of 23rd June 1894 at the Winter Garden of the Jardin d'Acclimatation amusement park

Photo: IOC Archives/OSC, Volker Kluge Archive

Then Coubertin turned to the well-known diplomat Alphonse de Courcel, who was somewhat bemused. He asked Jusserand what kind of speech he could give, since he did not consider himself as a sports person.⁵³

But then de Courcel managed a dignified speech, which ended in the call to win over contemporaries of the twentieth century for peaceful competitions between the nations. In mutual respect he saw the «first basis for the maintenance of peace between peoples».⁵⁴ Some 2000 listeners, among them many students and schoolchildren, also heard a performance of the Hymn to Apollo, which had recently been discovered in the Treasury of Athens at Delphi.⁵⁵ This created a mood of antiquity.

Two days later, the delegates were brought back to the present. However, their ranks had already significantly dwindled. The remaining 42 had the choice between two commissions. In the first, presided over by the President of the Racing Club de France, Michel Gondinet, the amateur problem was discussed. The treasurer of the Victorian Rowing Association, Walter B. House, had already provided a good basis for discussion with a five-page letter.⁵⁶

The second commission, which initially attracted only 17 delegates, was concerned with the possibility of reintroducing of the Olympic Games. In addition Coubertin wanted to clarify two more points, which he had added to the programme in May. They concerned questions of organisation, participants and types of sport, as well as the nomination of an international committee as a governing body.

Vikelas, whom Coubertin had commissioned with the presidency of this commission, first read out a memorandum written by Phokianos on the ancient Games, in which the pentathlon was praised as a Greek ideal.⁵⁷ The Swedes also attached importance to this event.⁵⁸ Coubertin, who shuttled back and forth between commissions, pointed out that sports such as rowing, which

Увечері 23 червня 1894 р. в Зимовому саду парку розваг Jardin d'Acclimatation (Акліматизаційний сад) відбувся заключний банкет

Фото: архів МОК / ЦОІ, архів Фолкера Клюге

знаходився величезний мурал Пюви де Шаванна у всій своїй красі [52].

Надія Кубертена переконали президента Палати представників Жана Казимира-Пер'є виступити зі вступною промовою залишилася нездійсненою. Політик, який також був міністром закордонних справ, боровся за своє політичне виживання.

Тоді Кубертен звернувся до відомого дипломата Альфонса де Курселя, який був трохи збентежений. Той попросив в Юссера поради, з якою промовою йому слід виступити, оскільки не вважав себе людиною зі світу спорту [53].

Слід зазначити, що де Курселю вдалося виступити з гідною промовою, яка закінчи-

лася закликком перемагати сучасників двадцятого століття в мирних змаганнях між народами. У взаємній повазі він бачив «головну основу для підтримання миру між народами» [54]. Близько 2 тис. слухачів, серед яких було багато студентів і школярів, також почули виконання Гімну Аполлону, текст якого був недавно виявлений в скарбниці Афіну у Дельфах [55], створило настрої античності.

Через два дні делегатів повернули в сьогодення. Однак їхні ряди вже значно скоротилися. Решта, 42 делегати, повинні були зробити вибір між двома комісіями. У першій, під головуванням президента Ноночного Клубу де Франс Мішеля Гондінета, обговорювалася проблема аматорства. Скарбник Вікторіанської асоціації веслування Уолтер Б. Хаус, вже дав глибоке обґрунтування для обговорення в листі з п'яти сторінок [56].

Друга комісія, яка спочатку привернула тільки 17 делегатів, цікавилася можливістю відновлення Олімпійських ігор. Крім того, Кубертен хотів уточнити ще два моменти, які він додав до програми в травні. Вони стосувалися питань організації, учасників і видів спорту, а також призначення міжнародного комітету як керівного органу.

Вікелас, якому Кубертен доручив головувати в цій комісії, спочатку зачитав написаний Фокіаносом меморандум про давні Ігри, в якому п'ятиборство оспівували як грецький ідеал [57]. Шведи також надавали великого значення цьому факту [58]. Кубертен, який ділив свій час між комісіями, вказував, що з'явилися такі види спорту, як веслування,

the Greeks did not know, had also started up. Apparently it took some time for the delegates to realise that he was concerned with modern sports. He just wanted to put the competitions under a protective umbrella, “which could throw over them a hallow of greatness and glory: ‘The patronage of Classical Antiquity!’”⁵⁹

In his memoirs, Coubertin wrote that his proposals had been accepted without opposition.⁶⁰ The minutes however, say something else. There was lively and serious discussion, and the ‘manager’ could not always prevail with his ideas. For example, the delegates did not consider Paris, which Coubertin had planned for the Olympic premiere, as favourite, but London.

Some also said that the proposed six-year period before the first Games would be too long. In response Coubertin brought Athens into the discussion at the next session.⁶¹ But there were also objections to that, because Greece, already in financial trouble, was also considered to be too far from the centre of Europe. London remained as an option, as Coubertin had proposed as a compromise to wait until the arrival of Herbert, who for some unknown reason did not participate in the deliberations.⁶²

There was agreement, however, that the international Games should take place every four years, and, with the exception of fencing, only amateurs should take part. No nation should be represented by athletes of another. Countries were recommended to run trial competitions and to name only true champions.

On the sporting programme it was accepted without dispute that athletics should represent the crowning glory of the Games with the pentathlon. The inclusion of water sports – swimming, rowing, sailing – was just as natural as the martial arts (fencing, boxing, wrestling), equestrian sports, cycling and gymnastics as well as sports matches (football, tennis, jeu de paume, etc.). The climbers were promised a prize for the “most interesting ascent”.

At the request of the Swedes, skating was also added to the list without having discussed the necessary conditions for it. However, their application to advertise competitions for boys was rejected – a proposal that Vikelas had previously suggested with reference to antiquity. Unlike in the past, modern Games should be reserved exclusively for adult men. The participation of women was not up for debate.

There was a concern that organisers should ask governments for official support. However, Florimond Parmentier, Secretary-General of the French Shooting Association, recalled that in 1886 his country’s ambassador donated a Sèvres vase for a Wimbledon competition and in 1890 the government had subsidised the participation of a team at the Italian shooting festival with 10,000 francs.⁶³

It remained as an open question, whether the first Games should be celebrated in London or Athens. Whether it was discussed again (with or without Herbert) is unknown. The Bulletin du Comité International des Jeux men-

про які греки не знали. Очевидно, що делегатам потрібно якийсь час, щоб зрозуміти, що мова йде про сучасні види спорту. Кубертен просто хотів зібрати спортивні змагання під «однією парасолькою», «яка могла ов’яяти їх святістю величі і слави: дати їм заступництво класичної античності!» [59].

У своїх мемуарах Кубертен писав, що його пропозиції були прийняті без заперечень [60]. Однак протоколи свідчать про протилежне. Була жвава і серйозна дискусія, і «менеджер» не завжди міг узяти гору над своїми ідеями. Наприклад, делегати не вважали Париж фаворитом, якого запланував Кубертен на олімпійську прем’єру, а пропонували Лондон.

Деякі також твердили, що пропонований шестирічний період до перших Ігор буде занадто довгим. У відповідь на наступній сесії Кубертен поставив на обговорення кандидатуру Афіні [61]. Але були і противники цього заперечення, оскільки Греція вже перебувала у фінансовій скруті, а також вважалася надто далеко розташованою від центру Європи. Лондон залишався як альтернатива, оскільки Кубертен запропонував як компроміс почекати до прибуття Герберта, який з якоїсь невідомої причини не брав участі в обговореннях [62].

Однак було досягнуто згоди про те, що міжнародні Ігри повинні проводитися кожні чотири роки, тільки за участю спортсменів аматорського статусу за винятком фехтування. Жодна нація не повинна бути представлена спортсменами іншої країни. Країнам було рекомендовано провести попередні змагання для визначення тільки справжніх чемпіонів.

У спортивній програмі, безперечно, пріоритет був відданий п’ятиборству як спорту, який повинен вінчати славу Ігор. Водні види спорту – плавання, веслування, вітрильний спорт – були природними, як і бойові мистецтва (фехтування, бокс, боротьба), кінний спорт, їзда на велосипеді і гімнастика, а також спортивні матчі (футбол, теніс, же-де-пом тощо). Скелелазам було обіцяно приз за «найцікавіше сходження».

На прохання шведів до списку також було додано ковзанярський спорт без обговорення необхідних для цього умов. Однак їх заявка на проведення змагань для хлопчиків була відхилена – пропозиція, яку Вікелас раніше пропонував з посиланням на старовину. На відміну від минулого, сучасні ігри повинні бути призначені виключно для дорослих чоловіків. Участь жінок не обговорювали.

Була виявлена певна стурбованість тим, що організатори повинні звернутися до урядів за офіційною підтримкою. Однак Флорімон Пармент’є, генеральний секретар Французької стрілецької асоціації, нагадав, що в 1886 р. посол його країни подарував севрську вазу для змагань на Вімблдоні, а в 1890 р. уряд субсидював участь команди в італійському фестивалі стрільби у 10 000 франків [63].

Залишалось відкритим питання, чи слід проводити перші Ігри в Лондоні або Афінах. Чи обговорювалося це

tions only one speech by Vikelas, in which he pleaded for Athens and for which he received the support of Coubertin, Sloane, Gondinet and the Comité de Villers.

The telegram from King George to the Greek ambassador in Paris, Konstantinos Kriezis, in which he gave his thanks for the «decision of Baron de Coubertin» proves that the die was cast two days before the end of the congress.⁶⁴

The congress ended on 23rd June. In the morning they met again in full session to receive the final reports, which turned out to be satisfactory. Thus, the amateur commission had managed to formulate from a variety of opposing opinions, a seven-point definition that authorised only amateur athletes to participate in the Games. Betting and cash prizes were considered incompatible with amateurism.

In principle, these rules were later adopted by the emerging international sports federations. According to that an amateur was considered to be one:

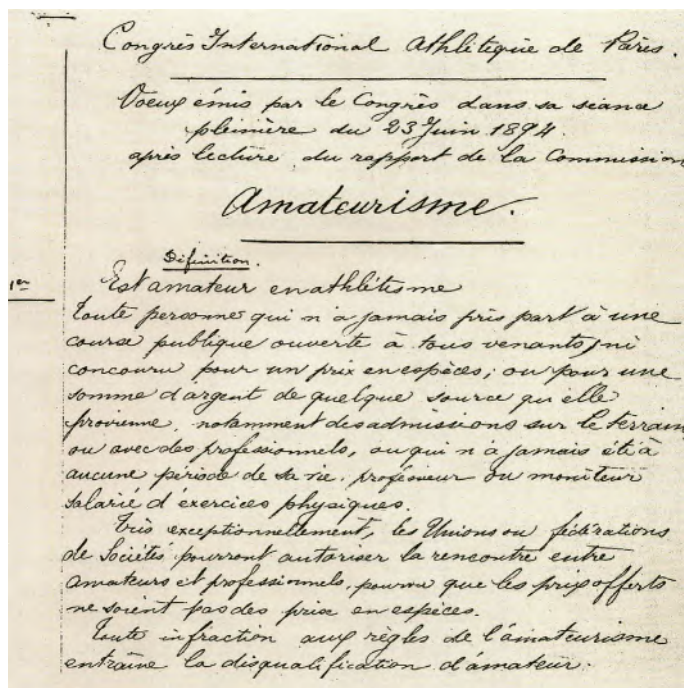
*... who has never participated in open competitions, who has never taken part in a competition in return for money or prize money of whatever origin, in particular if it were entrance fees, who has never challenged professional athletes and who has never been a sport teacher or a coach for money will be considered an amateur.*⁶⁵

With the exception of equestrian sports, shooting and sailing, which cost a lot of money, prizes should only have the character of souvenirs'. Sloane's request for a restriction on value was rejected. There was also a clear rejection of the strict Amateur Rowing Association regulations which excluded those who earned their living as boatmen from participation in British racing. Not even the Anglo-Saxons defended this rule, which was described as the «challenge of democracy».

The entire work had also been done by the Commission for Olympic Games, whose recommendations were unanimously accepted. Membership of the International Committee, however, remained unanswered. Although Coubertin had the composition long since in mind, he probably did not want to exaggerate it with democracy and

The definition of the amateur rule in the report of the Amateur Commission, which was headed by the President of the Racing Club de Paris, Michel Gondinet. The minutes were written by the delegate of the National Cyclists Union of London, R. Todd

Photo: IOC Archives/OSC, Volker Kluge Archive

знову (з Гербертом або без нього), невідомо. У бюлетні Міжнародного комітету Ігор згадується тільки одна промова Вікеласа, в якій він виступав за Афіни, і яка отримала підтримку Кубертена, Слоєна, Гондінете і графа де Віллера.

Телеграма від короля Георга послу Греції в Парижі Константіносу Крієзісу, в якій він дякує за «рішення барона де Кубертена», доводить, що жереб був кинутий за два дні до закінчення конгресу [64].

Конгрес завершився 23 червня. Вранці вони зібралися ще раз, щоб отримати остаточні звіти, які вони вважали задовільними. Таким чином, комісії з аматорства вдалося зіставити безліч думок і сформулювати визначення з семи пунктів, згідно з якими можуть бути допущені для участі в Іграх лише спортсмени-аматори. Ставки і грошові призи вважалися несумісними з аматорством.

В принципі, ці правила були пізніше прийняті міжнародними спортивними федераціями, що розвиваються. Згідно з цим, аматором вважався той, хто:

... ніколи не брав участі у відкритих змаганнях, хто ніколи не брав участі в змаганнях в обмін на гроші або призові гроші будь-якого походження, особливо якщо це були вступні внески, хто ніколи не кидав виклик професійним спортсменам, і хто ніколи не був учителем зі спорту або тренером за гроші, буде вважатися любителем [65].

За винятком кінного спорту, стрільби та вітрильного спорту, які коштують великих грошей, призи повинні мати тільки характер «сувенірів». Пропозицію Слоєна на обмеження вартості було відхилено. Була також явна відмова від суворих правил Аматорської асоціації веслування, які відлучали від участі в британських гонках тих, хто заробляв собі на життя як човняр. Навіть англосакси

не захищали це правило, яке було названо «викликом демократії».

Велика робота була також проведена Комісією з Олімпійських ігор, рекомендації якої були одногосно прийняті. Однак членство в Міжнародному комітеті залишилося без відповіді. Хоча Кубертен давно мав на увазі його склад, він, ймовірно, не хотів «пере-

Визначення аматорського правила міститься у звіті аматорської комісії, яку очолював президент Гоночного клубу Парижа Мішель Гондіно. Протокол був написаний делегатом Національної спілки велосипедистів Лондона Р. Тоддом

Фото: архів МОК / ЦОІ

The commemorative medal of the restoring of the Olympic Games in 1894. Far right: The medal which was struck in 1994 on the occasion of the 100th anniversary

Photos: Volker Kluge Archive

Пам'ятна медаль на честь відродження Олімпійських ігор 1894 р. Від правої: медаль, випущена у 1994 р. з нагоди 100-річчя ігор

Фото: архів Фолкера Клуге

instead left himself room for manoeuvre. Forty years later he wrote:

*I was allowed a free hand in the choice of members of the IOC. Those proposed were elected without any amendment...*⁶⁶

However, the committee was constituted only a few days later in Vikelas's apartment on u rue de Babylone in the presence of Sloane and Ernest Callot. The latter had provided Coubertin as treasurer with a largely empty cash box. Reluctantly, Vikelas agreed to take over the presidency until the end of 1896, while Coubertin wished to settle for the office of General Secretary, from which he expected to exert greater influence.

After Athens, he wanted to lead the committee for an Olympiad. In his opinion, the president should always come from the host country of the next Games, so that after him Sloane would have his turn, since in his mind Coubertin had already awarded the Games of 1904 to the United States.⁶⁷

The remaining nine members were missing in Paris, but their names should have been familiar to the delegates, since they were on the list of Honorary Members, with the exception of Lord Ampthill, who had been recommended to Coubertin by the London Rowing Club⁶⁸. They only learned, however, about their nomination by letter. In the IOC Archives, however, only the thank-you letters from Butovsky and Cuff can be found. Count Lucchesi-Palli, who had represented the Italian Gymnastics Federation at the congress probably did not realise that he had also become a member of the committee. Three weeks later, the Duke d'Andria announced his intention to take over the membership of his friend – giving the count the record for the shortest tenure ever.⁶⁹ Coubertin accepted this as well as the proposal of the President of the Ligue Velocipedique Beige, Raoul Claes, subsequently accepting Comte Maxime de Bousies as a representative of his country.⁷⁰

The Olympic Founding Congress ended on the evening of 23rd June 1894 with a banquet in the Palmarium of the Jardin d'Acclimatation. Coubertin gave a speech in which he targeted some the conservatives who would have balked

борщити» з демократією і замість цього залишив місце для маневру. Сорок років по тому він написав:

«Мені було надано свободу вибору членів МОК. Запропоновані були обрані без будь-яких змін...» [66].

Так чи інакше комітет був створений всього через кілька днів потому в квартирі Вікеласа на вулиці Вавилон в присутності Слоена і Ернеста Калло. Останній надав Кубертену як скарбнику практично порожню касу. Неохоче Вікелас погодився зайняти пост президента до кінця 1896 р., в той час як Кубертен хотів отримати пост генерального секретаря, на якому він розраховував чинити більший вплив.

Після Афін він хотів очолити Комітет з проведення Ігор Олімпіади. На його думку, президент повинен завжди походити з країни, яка прийматиме наступні Ігри, щоб після цього перейшла б черга Слоена, оскільки, на думку Кубертена, Ігри 1904 р. повинні дістатися Сполученим Штатам [67].

Решта дев'ять членів були з Парижа. Їх імена мали бути відомі делегатам, оскільки вони були у списку почесних членів, за винятком лорда Амптхілла, рекомендованого Кубертену Лондонським веслувальним клубом [68]. Однак вони дізналися про їх висунення тільки поштою. В архівах МОК все ж таки можна знайти листи-подяки тільки від Бутовського і Кафа.

Граф Луккезі-Паллі, який представляв Італійську федерацію гімнастики на Конгресі, ймовірно, не усвідомлював, що він також став членом Комітету. Три тижні потому герцог Андрійський оголосив про свій намір визнати членство свого друга [69]. Кубертен погодився з цим, а також із пропозицією Рауля Клаєсса, президента Бельгійської ліги велосипедного спорту, затвердити графа Максима де Буссі як представника своєї країни [70].

Олімпійський установчий конгрес закінчився ввечері 23 червня 1894 р. банкетом у Зимовому саду парку розваг Jardin d'Acclimatation (Акліматизаційний сад). Кубертен виступив з промовою, в якій він звернувся до деяких консерваторів, які зазнали невдачі на зустрічі в Сорбонні. У дотепній промові він сказав:

Honorary Members and delegates received commemorative diplomas and medals

Photo: IOC Archives/OSC

Почесні члени і делегати отримали пам'ятні дипломи та медалі

Фото: архів МОК / ЦОІ

at the meeting in the venerable Sorbonne. In a sharp-tongued speech he said:

*Those of the old school are moved to see us taking our seats in the Sorbonne; they felt that we were rebels and that we would end by throwing down the edifice of their out-dated philosophy. This is true. Gentlemen, we are rebels and that is why the press, which has always supported well-meaning revolutions, has understood and helped us, for which, in passing, I thank them most-sincerely.*⁷¹

Academician Michel Breal, who proposed a toast to the speaker (and gave birth to the idea for the marathon race in September), even saw on 23rd June 1894 the 'Olympic Day', the starting point for the 'United States of Europe'.

How wrong he would be: a few hours after the rebirth of the Olympic Games, French President Sadi Carnot was murdered in Lyon by an Italian anarchist. On the final day, the congress had sent him a message of greeting.

It was not the last shadow to fall on the Olympics. Their unique development, however, was unavoidable, despite all the gloomy prophecies that have predicted its downfall for 125 years. That the Games became reality was the work of one man. Pierre de Coubertin - a true visionary. Small in stature, he was big on action.

It was only 100 years later that a memorial plaque for the revival of the Olympic Games was inaugurated at the Sorbonne

Photo: IOC Archives/OSC

Представників старої школи зачепило те, як ми займаємо свої місця в Сорбонні; вони бачили в нас заколотників і що ми закінчимо тим, що зламаємо фундамент їх застарілої філософії. І це правда. Панове, ми заколотники, і саме тому преса, яка завжди підтримувала добрі революції, зрозуміла нас і допомогла нам, за що, між іншим, я їм щиро дякую [71].

Академік Мішель Бреаль, який запропонував тост за оратора (і породив ідею проведення марафонської гонки у вересні), який назвав 23 червня 1894 р. «Олімпійським днем» і побачив у ньому відправну точку для «Сполучених Штатів Європи».

Наскільки він помилявся: через кілька годин після прийняття рішення про відродження Олімпійських ігор президента Франції Сади Карно було вбито в Ліоні італійським анархістом. В останній день Конгресу президенту Франції було надіслано вітальне повідомлення.

Це була не остання подія, що затьмарила Олімпійські ігри. Їх унікальний розвиток, однак, був неминучим, незважаючи на всі похмурі пророцтва, які передбачали їх падіння протягом 125 років. Те, що ігри стали реальністю, було справою однієї людини. П'єр де Кубертен – далекоглядний активіст. Невисокий на зріст, він був великим у справах.

Лише через 100 років у Сорбонні було відкрито меморіальну дошку з нагоди 100-річчя відродження Олімпійських ігор

Фото: архів МОК / ЦОІ

The 13 Members of the First International Olympic Committee
13 членів Першого Міжнародного олімпійського комітету

Demetrios Vikelas (GRE)
1899-1899

Pierre de Coubertin (FRA)
1899-1925

First vignette of the IOC, which probably served to close the letters. However, it was not produced until after 1900, when Coubertin introduced the name 'Comité International Olympique' (CIO).

Перша віньєтка мала слугувати для завершення листів. Втім її не було випущено до 1900 р., коли Кубертен представив назву «Міжнародний олімпійський комітет» (МОК).

Ernest Callot (FRA)
1899-1912

Alexei Butovsky (RUS)
1899-1900

Jirf Guth (BOH) 1899-1993

Viktor Balck (SWE)
1899-1921

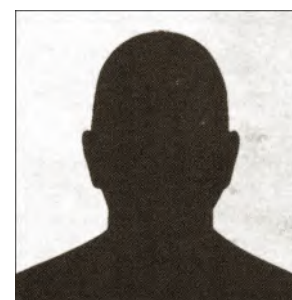
Leonard A. Cuff (NZL)
1899-1905

William M. Sloane (USA)
1899-19211

José Benjamin. Zubiaur (ARG)
1899-1907

Comte Ferdinando Lucchesi-Palli (ITA), 1899

Charles Herbert (GBR)
1899-1906

Arthur Russel, Lord Amphil (GBR) 1899-1898

Ferenc Kemény (HUN)
1899-1907

By agreement with Count Ferdinando Lucchesi-Palli, Riccardo Carafa, Duke of Andria, took over his IOC membership in July 1891. In September that year, Coubertin accepted as 14th member the Belgian Count Maxime de Bousies. He remained so until 1901. The Duke of Andria retired in 1898.

За згодою з графом Фердинандо Луччі-Паллі, Рікардо Карафа, герцог Андрійський, став членом МОК у липні 1891 р. У вересні того ж року Кубертен прийняв як 14-го члена бельгійського графа Максима де Бузі. Він залишився таким до 1901 р. Герцог Андрійський вийшов у відставку у 1898 р.

BULLETIN DU COMITÉ INTERNATIONAL

DES

JEUX OLYMPIQUES

PARIS, 229, Rue Saint-Honoré

Citius — Fortius — Altius

Rue Saint-Honoré, 229, PARIS

LE BULLETIN sera trimestriel jusqu'à nouvel ordre; il contiendra les communications officielles du Comité International et tiendra ses lecteurs au courant de tout ce qui concernera l'Œuvre du Rétablissement des Jeux Olympiques. Toutes les communications doivent être adressées au Secrétaire-général du Comité, 229, rue Saint-Honoré, Paris.

Il n'a pas été possible, comme on l'avait espéré, de publier dès à présent la partie officielle du BULLETIN en trois langues différentes; mais des arrangements ont été pris avec différents journaux anglais et américains ainsi qu'avec le Spiel und Sport pour la reproduction des passages principaux.

Il n'y aura pas d'abonnement proprement dit; une souscription individuelle de 10 francs assurera l'envoi de toutes les publications que le Comité pourrait être amené à faire au cours de l'année.

Le Comité International nommé par le Congrès de Paris pour organiser les Jeux Olympiques est ainsi composé :

Président : M. Bikélas, vice-président de la Société d'Encouragement des études grecques, membre de la Société Panhellénique de Gymnastique.

Secrétaire général : M. le baron Pierre de Coubertin, secrétaire général de l'Union des Sociétés Françaises de sports athlétiques.

Trésorier : M. Gallot, ancien président de l'Union des Sociétés de gymnastique de France.

Membres : MM. le général de Boutowsky, attaché à la Direction des Ecoles militaires russes.

Le Docteur Jiri Guth, professeur au Lycée de Klatovy (Bohême).

Le commandant Balck, premier professeur à l'Institut Central de gymnastique de Stockholm.

Léonard A. Cuff, secrétaire de la New Zealand amateur athletic association.

W. M. Sloane, professeur à l'Université de Princeton (Etats-Unis).

Le Docteur Zubiaur, recteur du Collège national de l'Uruguay (République Argentine).

Le comte Lucohesi-Palli, vice consul d'Italie à Paris.

C. Herbert, secrétaire de l'Amateur athletic association d'Angleterre.

Lord Amphill.

Franz Kémény, directeur de l'Ecole royale d'Eger (Hongrie).

ATHÈNES, 1896

En exprimant le vœu que les Jeux Olympiques internationaux soient célébrés à Athènes en 1896, le Congrès athlétique n'a fait que « rendre à César ce qui est dû à César ». L'idée féconde du rétablissement de ces jeux est une idée éminemment hellénique; ce n'était que justice de la réaliser, pour la première fois, sur le sol même qui l'a vu naître. Du reste, depuis le premier jour jusqu'au dernier, l'esprit de la Grèce antique semblait planer sur le Congrès. Il a inauguré ses travaux par l'hymne à Apollon, il a rétabli les Jeux Olympiques et il a fini par un *Symposium*. Il ne manquait à ce banquet que des bandelettes au front des convives pour justifier tout à fait le délégué Hellène lorsque, répondant au toast du président, aux délégués étrangers, il déclara qu'il n'y avait point là d'étrangers, qu'il ne voyait autour de lui que des petits-fils des anciens Hellènes, des cousins réunis par le souvenir et au nom de l'aïeule commune !

Le choix d'Athènes a été proposé par le délégué grec à la dernière séance du Congrès. Chaleureusement appuyée par MM. de Coubertin, Sloane, Gondinet et de Villers, cette proposition a été adoptée à l'unanimité. Anticipant les objections que l'on aurait pu soulever contre ce choix, M. Bikélas fit observer que l'éloignement d'Athènes n'était point un obstacle sérieux dans ces temps de communications rapides et faciles. Si la traversée de Marseille au Pirée ne sourit pas à ceux qui craignent le mal de mer, il y a la route d'Italie, ou même celle de Salonique. Si Athènes ne possède pas encore de ressources à l'égal des grandes capitales de l'Occident, les Jeux Olympiques y seront célébrés dans un cadre que rien au monde ne peut surpasser. Les spectateurs qui feront résonner de leurs applaudissements le Stade antique, sur les bords de l'Illissus, n'auront qu'à lever les yeux pour voir le rocher de l'Acropole et les sommets renommés des montagnes de l'Attique. Les monuments, les musées d'Athènes seront un attrait de plus pour les sportsmen qui s'y donneront rendez-vous. On leur montrera, par des excursions aussi faciles qu'agréables, les sites des jeux antiques, Olympie, Isthmie, Némée, Delphes !

Mais il n'y a pas que des souvenirs en Grèce, et les excursionnistes ne sont pas menacés d'avoir à camper au milieu des ruines. Athènes s'est beaucoup agrandi et embelli durant ces dernières années. On y trouve des hôtels nombreux; il y en a qui sont tout à fait de premier ordre. Il n'y manque pas de cafés, de restaurants, de théâtres. Le palais de l'industrie (le *Zappeion*), l'Académie, l'Université, la société littéraire le *Parnasse* ouvriront leurs vastes et belles salles pour fêter le rétablissement des Jeux Olympiques. Les sociétés athlétiques grecques, s'empresseront d'offrir une hospitalité cordiale aux concurrents venus de loin.

La Grèce se prépare déjà à faire bon accueil à ses hôtes de 1896. La nouvelle du vœu exprimé par le Congrès Athlétique International y a été reçue avec enthousiasme. La presse tout entière n'a qu'une voix pour remercier le Congrès de la décision prise en faveur d'Athènes, et pour déclarer que le pays fera de son mieux afin d'y répondre dignement. « Athènes » dit le journal *Asty* l'organe semi-officiel du gouvernement, « Athènes se fera « honneur de bien recevoir les étrangers qui viennent à ces concours internationaux. On ne s'écarte point d'efforts pour leur rendre autant que possible agréable leur séjour en Grèce. Le « gouvernement, la municipalité, les corporations, « tous les habitants de la capitale rivaliseront de « zèle pour montrer combien nous sommes sensibles à l'honneur fait à Athènes et à la Grèce. Une « bonne partie des applaudissements qui acclameront les vainqueurs aux Jeux Olympiques rétablis « s'adresseront de droit à ceux qui ont conçu l'idée « de leur première célébration à Athènes, ainsi qu'à « ceux qui en adoptèrent la proposition. »

Il y a tout lieu d'espérer que S. M. le Roi et toute la famille Royale de Grèce accorderont à ces fêtes leur bienveillant appui. La société Panhellénique de gymnastique, qui a été représentée au Congrès, est sous le patronage du Prince héritier. Le prince Georges en est le président honoraire; le prince Nicolas en est membre d'honneur. Quant au Roi lui-même, la dépêche dont il a honoré M. le baron de Coubertin et qui a été communiquée au Congrès, démontre suffisamment l'intérêt qu'il prend au rétablissement des Jeux Olympiques.

LE CONGRÈS DE PARIS

Le Congrès a été convoqué par une décision du Conseil de l'Union des Sociétés françaises de Sports athlétiques au printemps de 1893, sur la demande de MM. Ad de Fallisieux et de Coubertin. Trois commissaires furent chargés de l'organiser : MM. le baron Pierre de Coubertin, secrétaire général de l'Union, pour l'Europe continentale — C. Herbert, secrétaire de l'Amateur Athletic Association, pour l'Angleterre et ses colonies. — W. M. Sloane, Professeur à l'Université de Princeton (Etats-Unis) pour le continent américain.

Une réunion préliminaire eut lieu à l'University Club à New-York, le 27 novembre 1893 et une seconde réunion eut lieu à Londres, au Sports Club, le 7 février 1894. Dans l'intervalle le programme du Congrès accompagné de l'appel suivant, avait été adressé aux fédérations athlétiques et sportives du monde entier : « Nous avons l'honneur, y était-il dit de vous communiquer le programme du Congrès international qui se réunira à Paris le 17 juin prochain, sous les auspices de l'Union des Sociétés françaises des Sports Athlétiques. L'objet en est double. Il importe, avant tout, de conserver à l'athlétisme le caractère noble et chevaleresque qui l'a distingué dans le passé, afin qu'il puisse continuer de jouer efficacement dans l'éducation des peuples modernes le rôle admirable que lui attribuaient les maîtres grecs. L'imperfection humaine tend toujours à transformer l'athlète d'Olympie en un gladiateur de cirque. Il faut choisir entre deux formules athlétiques qui ne sont pas compatibles. Pour se défendre contre l'esprit de lucre et de professionnalisme qui menace de les envahir, les amateurs, dans la plupart des pays, ont établi une législation compliquée pleine de compromis et de contradictions; trop souvent d'ailleurs, on en respecte la lettre plus que l'esprit.

Une réforme s'impose et avant que de l'entreprendre, il faut la discuter. Les questions qui ont été mises à l'ordre du jour du Congrès ont trait à ces compromis et à ces contradictions qui subsistent dans les règlements amateurs. Le projet que mentionne le dernier paragraphe serait l'heureuse sanction de l'entente internationale que nous cherchons non point encore à réaliser, mais seulement à préparer. Le rétablissement des Jeux Olympiques, sur des bases et dans des conditions conformes aux nécessités de la vie moderne mettrait en présence, tous les quatre ans, les représentants des nations du monde, et il est permis de croire que ces luttes pacifiques et courtoises constituent le meilleur des Internationalismes.

L'Union, en prenant une initiative dont les résultats peuvent être si considérables, n'a pas cherché à usurper une préséance qui, dans la République des muscles, n'appartient à aucun pays et à aucune société. Elle a seulement pensé que la netteté de ses principes et de son attitude ainsi que les hautes amitiés dont elle s'honore tant en France qu'à l'étranger, l'autorisaient à donner le signal d'un mouvement de réforme dont la nécessité se fait sentir chaque jour davantage. Elle agit ainsi dans l'intérêt général et sans aucune arrière-pensée de mesquine ambition. »

Le programme du Congrès était ainsi conçu :

AMATEURISME ET PROFESSIONNALISME

I. — Définition de l'amateur : bases de cette déf-

The first IOC office was in the home of Coubertin's parents at 20 rue Oudinot in Paris (at the top). There was no telephone or typewriter. After the IOC headquarters had been relocated to Lausanne in 1915, the city provided the Casino de Montbenon until 1922 (above left). The Villa Mon Repos was then used until 1968 (above). Left: the IOC moved to the Château de Vidy in 1969, which was expanded in 1986 with the addition of a modern annex. Below: The new Olympic House will be inaugurated on 23rd June 2019. It will enable all 500 employees to be accommodated under one roof. The house was designed by the Danish architecture firm 3XN.

Photos: IOC Archives/OSC, Collection de Navacelle

Перший офіс МОК розташовувався у батьківському будинку за адресою вулиця Удино, 20, у Парижі (вгорі). В офісі не було ні телефона, ні друкарської машинки. Після того як штаб-квартиру було перенесено до Лозанни в 1915 р., місто надало приміщення в Казино де Монтбенон до 1922 р. (вгорі зліва).

Вілла Мон Рено використовувалась до 1968 р. (див. вгорі). Зліва: МОК переїхав до Шато-де-Віді у 1969 р, приміщення було розширено у 1986 р. за рахунок сучасної прибудови. Нижче: новий Олімпійський будинок відкрився 23 червня 2019 р. Це дозволить усім 500 співробітникам розміститися під одним дахом. Будинок спроектований датською архітектурною фірмою 3XN.

Фотографії: Архів МОК / OSC, Колекція де Навацелле

- ¹ Since the fourteenth century, the common designation for one part of the University of Paris has been attributed to Robert de Sorbon (1201-1271). In 1268, the chaplain of King Louis IX opened a college for students of theology.
- ² According to Coubertin in his closing speech.
- ³ Founded on 18th January 1887, the Union of French Sports Associations (USFSA) represented the first umbrella organisation of French sport. It was the result of a merger of the Union des Sociétés Françaises de Courses à pied (French Running Societies) and the Racing Club de Paris. *The Bulletin du Comité International des Jeux* appeared at the address Rue Saint-Honoré 229 in July 1894 for the first time, which, however, only had three sequels: no. 2: October 1894, no. 3: January 1895, no. 4: April 1895. After a break of more than five years, the *Revue Olympique* followed, also published by Coubertin, which in its first edition (January 1901, pp. 5-11) gave an overview of the history of the Comité International Olympique – the new name.
- ⁴ *Une Campagne de vingt-et-un ans (1887-1908)* [A Twenty-One Year Campaign (1887-1908)], Librairie de l'Education physique, Paris 1909, p. 4.
- ⁵ The novel first appeared in 1857 by Macmillan Publishers, London.
- ⁶ *Campagne*, p. 5
- ⁷ *L'Education en Angleterre*. Collèges et Universités, Hachette, Paris 1888.
- ⁸ Committee for the Propagation of Physical Exercise in Education.
- ⁹ The International and Permanent League of Peace was dissolved after the Franco-Prussian War of 1870-71, but reorganised one year later under the name Société française des amis de la paix. Out of it came in 1889 the Société française pour l'arbitrage entre nations.
- ¹⁰ Quanz, Dietrich R., „Die Grundig des IOC im Horizont von bürgerlichen Pazifismus und sportföcfn Internationalismus», in: Gebauer, Gunter (Ed.), *Die AktuaHHt der Sßmtphilosophie*, Academia, St. Augustin 1993, pp. 135-156.
- ¹¹ *Allgemeine Sport-Zeitung*, Vienna, No. 30, 4th May 1913, p. 545. During a lecture on 28th April, 1913 in Vienna, Sloane, who was a visiting professor at N^e Unity of Beilin, reported on his first encounter with Coubertin „abnat J5 years ago“. The American received his doctorate from the University of Leipzig and spoke fluent German.
- ¹² See map with 22 stations that Coubertin visited, in: Müller, Norbert (Ed.), *Pierre de Coubertin, Olympism, Selected Writings*, IOC, Lausanne 2000, p. 80.
- ¹³ *Campagne*, p. 6-7
- ¹⁴ Conclusions, in: Pierre de Coubertin, *Universités Transatlantiques* [Transatlantic Universities], Hachette, Paris 1890, pp. 361-379
- ¹⁵ *Campagne*, p. 89
- ¹⁶ *Ibid.*
- ¹⁷ The writers Georges Bourdon and the literary historian and diplomat Jean Jules Jusserand spoke about antiquity and the Middle Ages. The five-day programme of celebrations included an excursion, the inauguration of the clubhouse of Stade Français as well as sports competitions.
- ¹⁸ Conférence faite à la Sorbonne au Jubilé de l'U.S.F.S.A., le 25 novembre 1892, in: François d'Amat (Ed.), *Pierre de Coubertin, Le Manifeste Olympique*, Lausanne, Les Editions du Grand Pont, 1994, pp. 66-79, Revised: Müller/Skinner, in: *Selected Writings*, pp. 287-297
- ¹⁹ *Ibid.*
- ²⁰ Cf. Pierre de Coubertin, *Olympic Memoirs*, IOC, Lausanne 1997, p. 16
- ²¹ Paris International Congress for the Study and Propagation of the Principles of Amateurism
- ²² Cf. John A. Lucas, «Coubertin One Hundred Years Ago: His Second American Visit in 1893», in: *Olympika*, Vol. II, 1993, pp. 103-108
- ²³ Coubertin published his travelogue, *Souvenir d'Amerique et de Grèce* [Memories of America and Greece], in 1897 with Hachette.
- ²⁴ *New York Herald*, 1st December 1893; *Harper's Weekly*, 9th December 1893. The hill, later known as Coogan's Bluff was blocked off by a clever entrepreneur, who pocketed 50 cents per person for each seat.
- ²⁵ Among those present was the Columbia student Gustavus T. Kirby (1874-1956), who was elected chairman of the college athletes (IC4A) in 1895. From 1911 to 1912 Kirby was AAU President and from 1912 to 1924, President of the American Olympic Committee.
- ²⁶ From a letter dated 10th January 1894, which is in the IOC Archives, it appears that Herbert had sent "some dozen invitations" to Leonard A. Cuff, Secretary of the New Zealand Amateur Athletic Association.
- ²⁷ *Campagne*, pp. 92-93
- ²⁸ *Memoirs*, p. 18; Programme préparatoire, January 1894, Olympic Studies Centre, Lausanne (OSC)
- ²⁹ Georgiadis, Konstantinos, *Olympic Revival*, Ekdotike Athenon, Athens 2003, p. 76. The project, which Coubertin and Strehly submitted on 30th January 1894, describes a pavilion that would consist of three epochs: 1. Antiquity, 2. Middle Ages, 3. Modern Sport. Up until then, four world exhibitions had already taken place in Paris: 1855, 1867, 1878 and 1889.
- ³⁰ Circular letter, January 1894, OSC
- ³¹ Until then, only three International Sports Federations had been constituted: gymnastics in 1881, rowing and skating in 1892. No. 34 on the delegate list was the Association Vélocipédique Internationale, a French association with British management.
- ³² A native of Alsace, Joseph Sansbœuf (1848-1938), who had been captured by Germans in 1870 after the Battle of Sedan, was President of the League of Patriots, and dreamed of the liberation of Alsace-Lorraine.
- ³³ Schwertfeger, Bernhard (Ed.), *Military attaché of Schwartzkop- pen. The truth about Dreyfus*, Verlag für Kulturpolitik (Publishing House for Cultural Politics), Berlin 1930. Shortly after the congress Schwartzkoppen played a dubious role, as the Jewish-French officer Alfred Dreyfus was accused of espionage for Germany and banished to Devil's Island. Schwartzkoppen was later quoted as stating that Dreyfus had been wrongfully convicted.
- ³⁴ Bensemann (1873-1934) linked his answer to the question of whether Coubertin could finance his team's trip to a football tournament in Paris. The trip then took place in 1898 – presumably without Coubertin's donation – when Bensemann played with a 'national team' against the White Rovers, consisting of nine British and two French. The match, which was lost 0-7, went down in German football history as the „first original international match“. 1895/96 Bensemann belonged to the German participation committee for the Games in Athens, where he wanted to compete with a football team. But this took care of itself, because no tournament came about. Bensemann, who came from a Jewish banking family, founded the sports journal *kicker* in 1920, which he directed until his emigration to Switzerland in 1933.
- ³⁵ *Spiel und Sport*, Vol. 4, No. 22, 2nd June 1899, pp. 530-531. The merchant John (Jacob) Bloch (1851/1852–1925), who grew up in England, acquired in 1891, the *Deutsche Ballspiel-Zeitung* (Ball Game Newspaper), which he continued under the title *Spiel und Sport* (Game and Sport) until 1901.
- ³⁶ Letter from Bloch to Coubertin, 1st June 1894, OSC. Coubertin allowed this in a letter from 10th June, 1899., whereupon Bloch published a detailed article on 5th September, 1894, in which he did not spare criticism of the German sports federations and associations. See: *Sport und Spiel*, No. 36, pp. 943-949.
- ³⁷ Letter from von Reiffenstein to Coubertin, 10th March 1894, OSC. In London in 1891 two families lived by the name of von Reiffenstein, who were supposedly wine merchants. Whether Wilhelm Edward or Christian E. von Reiffenstein was Coubertin's friend is as unclear as the apparently questionable title of nobility.
- ³⁸ Cf. Quanz, Dietrich R., Formkraft der IOC-Gründung: Die zeitgenössische Friedensbewegung, in: Lennartz, Karl (Ed.), *Die Olympischen Spiele 1896 in Athen, Erläuterungen zum Neudruck des Offiziellen Berichts*, AGON, Kassel 1996, pp. 62-63.
- ³⁹ The Nobel Peace Prize went to Passy (1901), Ducommun (1902), Bajer (1908) and La Fontaine (1913). Pratt and the popular pacifist itinerant speaker Feldhaus were nominated.
- ⁴⁰ Letter from Bajer to Coubertin, 8th May 1894, OSC
- ⁴¹ The novel, published in 1889, was translated into 15 languages. The English version appeared in 1892 under the title *Lay Down Your Arms*, the French version in 1899 entitled *Bas les armes!*
- ⁴² Kemeny (1860-1944), who was entrusted with the organisation of the World Peace Congress of 1896 in Budapest, recommended to Coubertin some Hungarian personalities who should be offered honorary membership. He also made sure that the programme of the congress was published on 1st April 1894 in the magazine *Hercules*. Letter from Kemeny to Coubertin, 9th April 1894, OSC.
- ⁴³ Letter from Waldstein to Coubertin, 15th April 1894, OSC.
- ⁴⁴ Letter from the court marshal of the Prince Royal to Coubertin, 9/21 May 1894, OSC. Waldstein (1856-1927), also known to Greek Prime Minister Trikoupis, played an important role as moderator after deciding to host the 1896 Games in Athens.

He was a member of the Committee for Athletics and Gymnastics, served as a judge and participated as an active participant in shooting. From 1879 to 1880, his correspondents also included Karl Marx, who signed his letters to Waldstein with the nickname 'Der Mohr'¹.

⁴⁵ Letter from Brookes to Coubertin, 22nd May 1894, OSC

⁴⁶ *Bulletin*, No. 1, July 1894, p. 2. If one compares the list of delegates with the programme distributed at the congress, deviations are noticed. At the Société de Sport de l'Île de Puteaux, Jusserand appears instead of Borel (the Embassy Secretary, however, wrote the minutes of the Commission for the Olympic Games). At Stade Français the name L.H. Sandford is used instead of the rugby referee Borie. The second representative of the British Amateur Athletic Association, Norman Jones, is not mentioned at all in the programme, as well as the fencer Willy Sulzbacher, who had registered as the third representative of the club La Jeune Épée (8th June 1894, OSC). Coubertin operated with the number 79.

⁴⁷ Letter from van Tuyl to Coubertin, 12th March 1894, OSC. Although van Tuyl (1851-1924) had agreed, he did not appear on the list of Honorary Members. In 1898 he was brought by Coubertin to the IOC.

⁴⁸ Letter from Fédération des Sociétés Nautiques Parisiennes to Coubertin, 14th June 1894, OSC

⁴⁹ Letter from Cupéris to Coubertin, 15th May 1894, OSC

⁵⁰ Letter from Dr. Erwin Zschokke to Coubertin, 17th May 1894, OSC. The veterinarian Zschokke (1855-1929) was the Central Council President of the Swiss Federal Gymnastics Association since 1882.

⁵¹ Letter from Phokianosto Coubertin, 4/16th May 1894, OSC

⁵² Letter from Gréard to Coubertin, 31st March 1894. The painting shows an allegory entitled 'Le Bois Sacré'. In the middle on a marble block sits the figure of the Sorbonne - a tribute to the living and the glorious dead. On the left and right figures symbolise the different sciences.

⁵³ Letter from de Courcel to Jusserand, 29th March 1894, OSC. Quotation: "It's been quite sometime since I said: coestus artemque repono."

⁵⁴ *Bulletin*, No. 2, October 1894, pp. 2-3

⁵⁵ The stone carved fragments discovered by the French archaeologist Théophile Homolle in 1893 were transcribed by Théodore Reinach and set to music by Gabriel Fauré.

⁵⁶ Letter from House to Coubertin, 16th April 1894, OSC

⁵⁷ "Les Jeux Olympiques dans le passé et dans l'avenir", in: *Bulletin*, NO. 2, October 1894, pp. 3-4.

⁵⁸ Letter from Balck to Coubertin, 7th March 1894, OSC. The pentathlon was in May 1894 on the programme of the Swedish Federal Gymnastics Festival in Gothenburg. National Championships were held from 1898.

⁵⁹ De Coubertin, Pierre/Philemon, Timoleon J./Politis N.G./Anninos, Charalambos, *The Olympic Games B.C. 776-A.D. 1896*, Vol. 2, Charles Beck, Athens 1897, pp. 4-5.

⁶⁰ *Memoirs*, p. 22

⁶¹ Minutes, Commission for Olympic Games, 19th June, p. 3, 9, OSC. The minutes from the first day of the meeting (18th June) are not available. In *Campagne*, p. 98, Coubertin writes that he would have made the proposal together with Vikelas. However, the letter from Vikelas (19th June 1894) to Coubertin states: "Unfortunately, I did not see you after our meeting. I wanted to tell you how much I enjoyed your proposal to start in Athens. My only regret is that it was not possible for me to support him better."

⁶² Herbert is mentioned the first time in the minutes of the 3rd meeting of the Commission on Amateurism. Minutes, 21th June 1894, OSC.

⁶³ *Ibid.*, 21st June, p. 28.

⁶⁴ *Bulletin*, No. 1, July 1894, p. 4. The telegram sent to the royal summer residence Tatoi bears the date of 9/21 June 1894. Cf. Georgiadis, pp. 74-75

⁶⁵ *Ibid.* Translation Müller, Norbert, *One Hundred Years of Olympic Congresses 1894-1994*, IOC, Lausanne 1994, p. 35.

⁶⁶ *Memoirs*, p. 24.

⁶⁷ Minutes, 4th IOC Session, 22nd May 1901, p. 20. Since Sloane renounced his right after the Paris Games, Coubertin agreed to officiate for another five years. In 1906, he did not attend the Second International Olympic Games in Athens in anger at them taking place. During the Games the other IOC Members offered the Greek Crown Prince the presidency, but Coubertin took no notice of this decision. Although the IOC had pretty much made a fool of itself, this snub was accepted. Thereupon Coubertin voted himself in without opposition in 1907 - this time for five years. Despite interruptions because of the First World War he held the office for 24 years, until he took his leave in 1925.

⁶⁸ Letter from Eugène Monteuis to Coubertin, 30th April 1894, OSC.

⁶⁹ Letter from Duke d'Andria to Coubertin, 15th July 1894, OSC.

⁷⁰ Letter from Claës to Coubertin, 29 August 1894, OSC.

⁷¹ *Bulletin*, No. 1, July 1894, p. 3

Перепечатано из: Journal of Olympic History. – 2019. – N 1. – P. 4–21.